

កន្ត្រក
TORMENT

លោក គេក ឃឹម

បណ្ឌិត ហ៊ា

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนำผู้แปล	8
บทนำ นานน้ำสากล	13
1 สิบแปดวัน	24
2 สิบเจ็ดวัน	46
3 สิบหกวัน	74
4 สิบห้าวัน	95
5 สิบสี่วัน	117
6 สิบสามวัน	133
7 สิบสองวัน	154
8 สิบเอ็ดวัน	173
9 สิบวัน	202
10 เก้าวัน	222
11 แปดวัน	241
12 เจ็ดวัน	257
13 หกวัน	282
14 ห้าวัน	303
15 สี่วัน	319
16 สามวัน	335
17 สองวัน	348
18 วันขอบคุณพระเจ้า	363
19 สิ้นสุดสัญญาสงบศึก	392
บทส่งท้าย โกลาหล	405
คำขอบคุณ	412
ประวัติผู้แต่ง	414
ประวัติผู้แปล	415

คำนำสำนักพิมพ์

ความรักที่แท้จริงย่อมยั่งยืนเหนือกาลเวลา ดังเช่นตำนานรักอมตะระหว่างแดเนียล เทวทูตตกสวรรค์ กับลูซ เด็กสาวชาวมนุษย์ ผู้กลับชาติมาเกิดครั้งแล้วครั้งเล่า ที่ยังคงดำเนินต่อไปโดยไม่มีการจะสิ้นสุดลงง่ายๆ (อย่างน้อย ทั้งคู่ก็ไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น)

หลังประสบกับหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งประดังเข้ามาจนตั้งตัวแทบไม่ทัน ทั้งสถานการณ์อันตรายที่ทำให้เกือบเอาชีวิตไม่รอด การสูญเสียเพื่อนไปอย่างไม่มีวันกลับ และการพบกับชายคนเดิมเป็นครั้งที่ไม่น่าจะต่ำกว่าร้อย ลูซก็ถูกส่งตัวมายังซอร์โลน โรงเรียนซึ่งต่างจากซอร์ด-แอนด์ครอสราฟสวรรค์กับนรก อีกทั้งเป็นที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่บรรดาเนฟิลิม เด็กผู้มีสายเลือดทูตสวรรค์อยู่ในตัว ท่ามกลางสภาพแวดล้อมใหม่ ครูชุดใหม่ และเพื่อนกลุ่มใหม่ ลูซได้ค้นพบความสามารถใหม่อย่างการมองดูชีวิตในอดีตชาติของตนเองผ่านแอนเนนซ์เซอร์ส เงาตาซึ่งครั้งหนึ่งเคยทำให้เธอหวาดกลัวสุดขีด แต่ขณะเดียวกันก็มีศัตรูกลุ่มใหม่หมายจะทำอันตรายเธอ จนเทวทูตอย่างแดเนียลกับปีศาจอย่างแคมต้องร่วมมือกันภายใต้สัญญาสงบศึกเพื่อปกป้องลูซอย่างสุดความสามารถ

ทรมาน (Torment) เป็นหนังสือเล่มที่สองในนวนิยายรักแนวเหนือธรรมชาติชุด **เทวทัณฑ์** (Fallen) ของลอเรน เคท (Lauren Kate) เพียงเปิดตัวไม่นานก็ติดอันดับ 1 ในรายการหนังสือขายดีของ New York Times แต่เนื้อเรื่องจะสนุกเข้มข้นเท่ากับเล่มแรกหรือไม่ นั่นเป็นคำถามที่เราใคร่ขอเชิญชวนให้คุณผู้อ่านพลิกหน้าถัดไปเพื่อหาคำตอบด้วยตัวเอง

โพสต์บุ๊กส์

คำนำพิุเป

มาแล้วคะสำหรับ**ทรมณ์** (Torment) ภาคสองในหนังสือชุด **เทวณ์** (Fallen) ของลอเรน เคท ในเล่มนี้ก็ยังเต็มไปด้วยเรื่องลึ้น ระทึกและคาดไม่ถึงอีกตามเคย หลังจากในภาคที่แล้ว ลูซได้รู้ความจริงเกี่ยวกับแดเนียลและชะตากรรมของเธอซึ่งเกี่ยวพันกับเขาอย่างลึกซึ้ง แต่เธอยังไม่ทันได้ซึมซับทำความเข้าใจกับเรื่องที่ได้รู้มาดี บุปบับเขาก็จะทิ้งเธอไปอีกแล้ว แดเนียลพาเธอไปซ่อนไว้ที่ซอร์โรรัน โรงเรียนซึ่งต่างจากซอร์ดีแอนด์ครอสราวฟ้ากับเหว แต่แสงแดดและความหรูหราของโรงเรียนใหม่ไม่ใช่เรื่องเดียวที่ทำให้เธอประหลาดใจ เพราะที่นั่นมีครูที่เป็นเทวทูตและนักเรียนที่เป็นลูกหลานของเทวทูตกับมนุษย์อีกโขยงใหญ่ นอกจากนี้เธอยังได้เรียนรู้ว่า เเงดำซึ่งคุกคามเธอมาตลอดชีวิตนั้นจะช่วยให้เธอเข้าใจอดีตของตัวเองได้อย่างไร แนนอนว่าสิ่งเหล่านี้ย่อมทำให้เกิดคำถามตามมาอีกมากมาย โดยเฉพาะคำถามที่สำคัญที่สุด นั่นคือ แดเนียลใช้รักแท้ของเธอจริงๆ หรือยังมีคนอื่นที่เหมาะสมกับเธอมากกว่า

อยากรู้แล้วใช่ไหมคะว่า มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ถ้าอยากรู้แล้ว พลิกหน้าต่อไปเลยคะ

นลินญ

แต่ เอลิซาเบธ, เออร์ดี, แอนน์ และวิก
โชคดีเหลือเกินที่ฉันมีพวกเธอ

เพราะเมื่อข้าพระองค์เด็ดปีกของตนเองไปติดให้ท่าน
ความเจ็บปวดมีแต่จะส่งให้ข้าพระองค์ได้โยยบิน

อีสเตอร์ ริงส์
จอร์จ เฮอร์เบิร์ต

บทนำ

บ้านน้ำสาคร

แดเนี่ยลมองออกไปยังอ่าว ดวงตาของเขาเป็นสีเทาไม่ต่างจากหมอกหนาที่แผ่ปกคลุมชายฝั่งซอซาลิโต หรือทะเลอันเต็มไปด้วยคลื่นซึ่งกำลังซัดสาดหาดก้อนกรวดใต้เท้าของเขา เขารู้สึกได้เลยว่า ไม่มีสีม่วงเหลืออยู่ในดวงตาเขาแม้แต่น้อย เธออยู่ไกลเกินไป

เขายืนต้านลมเย็นที่โหมพัดมาจากทะเล แต่กระทั่งตอนที่ดึงโค้ตสีดำหนาให้กระชับแน่นขึ้น เขาก็รู้ว่ามันเปล่าประโยชน์ การมาทิ้งความรู้สึกเหน็บหนาวไว้ให้เขาเสมอ

มีเพียงสิ่งเดียวที่สามารถทำให้เขาอุ่นได้ในวันนี้ ทว่าเธออยู่ไกลเกินเอื้อม เขาคิดถึงกระหม่อมของเธอซึ่งเป็นจุดรองรับริมฝีปากของเขาได้อย่างพอเหมาะ เขานึกภาพเธออยู่ในอ้อมแขนของเขาขณะเขาก็้มลงจูบชอกคอเธอ แต่ดีแล้วละที่ลูชไม่ได้มาอยู่ตรงนี้ด้วย มิฉะนั้นเธออาจตกใจกับภาพที่จะได้เห็น

ข้างหลังเขา เสียงร้องโหยหวนของสิงโตทะเลซึ่งนอนกองทับกัน

ตามชายฝั่งทางทิศใต้ของเกาะเอนเจลฟังดูเหมือนความรู้สึกในใจของเขาไม่มีผิด เป็นเสียงร้องของความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวที่ไม่มีใครอยู่รับฟัง

ไม่มีใครนอกจากแคม

เขาหมอบอยู่ตรงหน้าแดเนียล กำลังพันสมอขึ้นสนิมกับร่างเทอะทะเปียกๆ ที่อยู่แหบแห้งของพวกเขา แต่กระทั่งขณะทำเรื่องโหดเหี้ยมเช่นนี้ แคมก็ยังดูดี ดวงตาสีเขียวคู่นั้นเป็นประกาย ผมสีดำของเขาสั้นกุด ทั้งหมดเป็นเพราะสัญญาสงบศึก สัญญาสงบศึกมักจะนำความเปล่งปลั่งมาสู่พวงแก้มของเทวทูต นำความเงางามมาสู่เส้นผมและนำความกำยำมาสู่ร่างกายซึ่งลำต้นสมบูรณ์แบบอยู่แล้วของพวกเขา สำหรับเทวทูต ยามสงบศึกก็เหมือนช่วงเวลาที่มีมนุษย์ได้ไปเที่ยวทะเล

ดังนั้นแม่แดเนียลจะปวดใจทุกครั้งที่ถูกบังคับให้ต้องปลิดชีวิตมนุษย์ แต่ในสายตาคณอื่น เขาดูเหมือนคนเพิ่งกลับจากไปพักผ่อนที่ฮาวายมาหนึ่งสัปดาห์ นั่นคือสดชื่น ผ่อนคลาย และผิวเป็นสีแทน

ขณะที่เงื่อนอันสลัดซับซ้อน แคมก็พูดขึ้นมาว่า “สมเป็นนายจริงๆ แดเนียล หลบไปยืนดูห่างๆ แล้วปล่อยให้ฉันต้องทำงานสกปรกคนเดียวตลอด”

“นายพูดอะไรของนาย ฉันเป็นคนลงมือฆ่าหมอนั่นเองนะ” แดเนียลมองดูชายผู้ไร้ซึ่งลมหายใจ ดูผมหยาบแข็งสีเทาซึ่งแปะอยู่บนหน้าผากซีดขาวของเขา ดูมือที่มีเส้นเอ็นปูดโปนกับนิ้วตยาราคาถูกที่เขาใส่ รวมถึงบาดแผลสีแดงคล้ำซึ่งพาดอยู่บนอก นั่นทำให้แดเนียลรู้สึกเย็นวาบขึ้นมาอีกครั้ง ถ้าการฆ่าไม่ได้จำเป็นสำหรับความปลอดภัยของลูซและเป็นการปกป้องเธอ แดเนียลคงไม่กลับไปจับอาวุธอีกเป็นอันขาด ไม่ขอต่อสู้กับใครทั้งนั้น

แถมการฆ่าผู้ชายคนนี้ยังมีบางอย่างไม่ค่อยถูกต้อง อันที่จริง แดเนี่ยลรู้สึกสังหรณ์ใจตึงตึงๆ ว่ามีบางอย่างผิดมหันต์

“การฆ่าเป็นงานส่วนที่สนุก” แคมเอาเชือกพันรอบอกผู้ชายคนนั้น ก่อนมัดไว้บริเวณใต้แขน “งานสกปรกคือการจับศพถ่วงน้ำหอรอก”

แดเนี่ยลยังถือกิ่งไม้เบื่อนเลียดอยู่ในมือ แคมหัวเราะหึๆ กับอาวุธที่อีกฝ่ายเลือกมาใช้ แต่แดเนี่ยลจะใช้อะไรก็ไม่เป็นปัญหาอยู่แล้ว เขาสามารถฆ่าได้ด้วยทุกอย่าง

“แรงมือเข้า” แดเนี่ยลคำรามในคอ รู้สึกสะอิดสะเอียนที่แคมสนุกกับการฆ่ามนุษย์อย่างเห็นได้ชัด “มัวแต่ไอ้เอ๋ออยู่นั้นแหละ น้ำเริ่มลดลงแล้วนะ”

“และถ้าไม่ทำตามวิธีการของฉัน พอพุงนี้ขึ้นขึ้น พ่อนักฆ่าคนนี้เป็นได้กลับขึ้นมาเกยหาดแน่ๆ นายหุนหันพลันแล่นเกินไป แดเนี่ยลเป็นแบบนี้ทุกที มองอะไรไกลๆ บ้างไม่เป็นหรือ”

แดเนี่ยลยกแขนกอดอกและมองดูคลื่นแตกฟองตามเดิม เรือคาตามารันน้ำหนักท่องเที่ยวจากท่าเรือซานฟรานซิสโกมุ่งหน้ามาทางพวกเขา ครั้งหนึ่งภาพเรือเช่นนั้นอาจทำให้ความหลังทะเลล้นกลับคืนมา อย่างการท่องทะเลอย่างมีความสุขนับพันครั้งซึ่งเขากับลูซเคยทำในช่วงหลายพันชาติที่ผ่านมา แต่ครั้งนี้ถ้าเธอตาย เธอจะไม่กลับมาอีกแล้ว ในชาตินี้ ทุกอย่างเปลี่ยนไป เธอจะไม่ได้กลับมาเกิดใหม่อีก แดเนี่ยลตระหนักอยู่เสมอว่า ความทรงจำของเธอว่างเปล่าแค่ไหน นี่เป็นโอกาสสุดท้ายสำหรับพวกเขาทั้งคู่ อันที่จริงสำหรับทุกคนเลย ดังนั้นเรื่องที่ควรให้ความสำคัญในตอนนี้เป็นความทรงจำของลูซ ไม่ใช่ของแดเนี่ยล ส่วนความจริงอันน่าตกใจทั้งหลายคงต้องค่อยๆ เผยให้เธอรับรู้แบบค่อยเป็นค่อยไป เพื่อที่เธอจะได้ไม่ต้องเป็นอันตรายว่าเมื่อคิดถึงเรื่องที่ได้รู้ เขาก็รู้สึกเกร็งไปหมด

ถ้าแคมคิดว่าแดเนี่ยลไม่รู้จักรักการณ่วางหน้า เขาก็คิดผิดเสียแล้ว

“นายก็รู้ว่ามิเหตุผลเดียวที่ฉันยังอยู่ที่นี้” แดเนี่ยลเอ่ย “เราต้องคุยกันเรื่องเธอ”

แคมหัวเราะ “ฉันก็คุยไปแล้วไง” เขาร้องฮีบปลางยกศพเปียกชุ่มขึ้นพาดบา สุทสี่กรมท่าของชายผู้ตายกองย่นตามแนวเชือกที่แคมมัดสมอหนักอึ้งวางอยู่บนอกเปื้อนเลือดของเขา

“รายนี้เหินย่นไปหน่อยว่ามัย” แคมถาม “ฉันเกือบรู้สึกเหมือนโดนดูถูกเลยที่พวกผู้อาวุโสไม่ส่งนักฆ่าที่ท้าทายฝีมือกว่านี้มา”

จากนั้น ประหนึ่งนักกีฬาพุ่มน้ำหนักโอลิมปิก แคมย่อเข่า หมุนรอบตัวเองสามรอบเพื่อเพิ่มแรงส่ง จากนั้นจึงขว้างศพผู้ตายคนนั้นลอยโด่งข้ามทะเล สูงขึ้นไปในอากาศหลายร้อยฟุต

ศพลอยละลิวเหนืออ่าวอยู่หลายอึดใจ สักพักน้ำหนักของสมอก็ถ่วงมันลง...ลง...แล้วก็ลง มันหล่นตูมใส่ท้องน้ำสีฟ้าอมเขียวและจมหายไปจากสายตาทันที

แคมปิดไม้ปิดมือ “ฉันว่าฉันเพิ่งทำลายสถิติละ”

พวกเขาทั้งหลายอย่างี่เหมือนกัน แต่แคมเป็นอะไรบางอย่างที่เลวร้ายกว่า เขาเป็นปีศาจ และนั่นทำให้เขาสามารถทำเรื่องชั่วร้ายได้โดยไม่รู้สึกลึศิต ในขณะี่แดเนี่ยลถูกกัดกินด้วยความรู้สึกผิดจนขยับเขยื้อนแทบไม่ได้ แคมตอนนี้ยังมีความรักมาทำให้เขาขยับเขยื้อนไม่ได้ยิ่งขึ้น

“นายไม่ควรเห็นความตายของมนุษย์เป็นเรื่องเล่นๆ” แดเนี่ยลบอก

“หมอนั่นสมควรโดนแบบนี้แล้ว” แคมว่า “นี่นายไม่เห็นความสนุกในเรื่องพวกนี้จริงๆ เหรอ”

ตอนนั้นเองที่แดเนี่ยลหมดความอดทน เขาตวาดกลับไป “เธอไม่ใช่เกมสำหรับฉัน”

“ก็เป็นเพราะแบบนี้ไง นายถึงจะแพ้”

แดเนี่ยลคิดว่าคอปก็เลื้อไค้ดัตว์ยาวสี่เท้าขี้ของแคม หมายถึงจับเขาขว้างลงทะเลเหมือนที่อีกฝ่ายเพิ่งทำกับนักฆ่าคนนั้น

เมฆเคลื่อนมาบังดวงอาทิตย์ ทำให้ใบหน้าของพวกเขาตกอยู่ในเงามืด

“ใจเย็น” แคมพูดพร้อมกับแกะมือของแดเนี่ยลออก “นายมีศัตรูเยอะแยะ แดเนี่ยล แต่ตอนนี้ฉันไม่ใช่หนึ่งในพวกนั้น อย่าลืมนิสัยของบคี้กิลี่”

“สงบกะพินะลิ” แดเนี่ยลประชด “เวลาสิบแปดวันที่คนอื่นพยายามจะฆ่าเธอละไม่วา”

“สิบแปดวันที่ฉันกับนายจะช่วยกันกำจัดพวกมันต่างหาก” แคมแก้

เป็นธรรมเนียมของเทวทูตที่สัญญาสงบศึกจะกินเวลาสิบแปดวัน บนสวรรค์ สิบแปดเป็นเลขนำโชคและมีความเป็นมงคลสูงสุด เพราะมันเป็นผลรวมของสิ่งประเสริฐเจ็ดอย่างจำนวนสองชุด (อัครเทวทูตและคุณธรรมล้ำค่า) ถ่วงดุลด้วยลางบอกเหตุแห่งหายนภัยจากอัศวินทั้งสี่แห่งวันสิ้นโลก ในภาษามนุษย์บางภาษา เลขสิบแปดสื่อความหมายถึงชีวิตโดยตรง แม้ว่าในกรณีของลูซ มันอาจหมายถึงความตายได้อย่างไม่ต้องสงสัยเช่นกัน

แคมพูดถูก เมื่อข่าวเรื่องที่เธอจะไม่กลับมาเกิดใหม่รั่วไหลไปยังชาวสวรรค์แต่ละลำดับชั้น ศัตรูของเธอจะเพิ่มจำนวนเป็นสองเท่าและทวีขึ้นทุกวัน มิสไซ์เพียกับพรรคพวกกลุ่มยี่สิบสี่ผู้อาวุโสแห่งซเมลินยังตามล่าลูซอยู่ แดเนี่ยลสัมผัสได้ถึงกลุ่มผู้อาวุโสผ่านทางเงา

ของแอนเนนาร์เซอร์สที่เจอเมื่อเช้า นอกจากนั้นเขายังรับรู้ถึงอะไรอย่างอื่นอีกด้วย เป็นพลังมืดอีกกลุ่ม พวกที่เจ้าเล่ห์เพทุบายกว่า ซึ่งในทีแรกเขานึกไม่ออกว่าเป็นพวกไหน

แสงแดดส่องทะลุเมฆลงมาเป็นลำ บางอย่างสะท้อนแสงวาบตรงทางตาของแดเนียล เขาหมุนตัวและคุกเข่าลงไป แล้วจึงพบลูกธนูดอกหนึ่งปักอยู่ในทรายเปียกๆ มันพอมเพรียวกว่าลูกธนูตามปกติ เป็นสีเงินดำน และตกแต่งด้วยลายเส้นโค้งฉวัดเฉวียน ลูกธนูดอกนั้นยังอุ่นๆ อยู่เลย

ลมหายใจของแดเนียลติดอยู่ในคอ เขาไม่เห็นสตาร์ซ็อดมานานเป็นชาติ นึกเขาสันนิษต์ฯ ขณะเขาตั้งมั่นขึ้นจากทรายอย่างระมัดระวัง พยายามไม่ให้ปลายทู่ๆ ที่มีอันตรายร้ายแรงของมันถูกตัว

ตอนนี้แดเนียลรู้แล้วว่า พลังมืดอีกกลุ่มในแอนเนนาร์เซอร์สเมื่อเข้ามาจากไหน นี่เป็นชาวอันน่าหวาดหวั่นยิ่งกว่าที่เขาคิดไว้ เขาหันไปหาแคมโดยประคองลูกธนูซึ่งเบาตุจจนนกไวกิ้งในมือ “มันไม่ได้ทำงานคนเดียว”

แคมตัวแข็งทื่อเมื่อเห็นลูกธนู จากนั้นก็เดินเข้ามาอย่างค่อนข้างยำเกรง เขาเอื้อมมือมาแตะมันด้วยท่าทางแบบเดียวกับแดเนียล “ถึงกับยอมทิ้งอาวุธที่มีค่าขนาดนี้ แสดงว่าพวกจันทาลคงรีบร้อนนำดูตอนนี้ไป”

พวกจันทาลเป็นกลุ่มของเทวทูตจอมซี้ซลาดไร้จุดยืน ผู้ไม่เป็นที่ต้อนรับทั้งบนสวรรค์และในนรก ข้อดีอย่างยี่งวดเพียงประการเดียวของพวกนั้นคือ เทวทูตอาซาเซลผู้รักสันโดษ ผู้สร้างดวงดาวคนสุดท้ายที่ยังรู้จักศิลปะแห่งการทำสตาร์ซ็อด เมื่ออิงออกจากคันธนูเงิน สตาร์ซ็อดที่อาอะโรมนุซย์ได้ไม่เกินแผลฟกช้ำ ทว่าสำหรับบรรดาทูตสวรรค์และปีศาจแล้ว นี่เป็นอาวุธที่ร้ายแรงที่สุด

ทุกคนต้องการมัน แต่ไม่มีใครอยากเข้าไปเกี่ยวข้องกับพวก
จันฑาล การซื้อขายสตาร์ช็อคจึงต้องทำกันอย่างลับๆ ผ่านคนกลาง
ซึ่งแปลว่าผู้ชายที่แดเนียลหาไม่ใช่หนักง่าที่พวกผู้อาวุโสส่งมา เขาเป็น
แค่ตัวกลางในการแลกเปลี่ยนของ ส่วนพวกจันฑาลที่เป็นศัตรูตัวจริง
เผ่นหนีไปเรียบร้อยแล้ว บางทีอาจไปตั้งแต่เห็นแดเนียลกับแคมเวบ
แรกเลยทีเดียว แดเนียลสันสะท้าน นี่ไม่ใช่ข่าวดี

“เราฆ่าผิดคน”

“ผิด’ ตรงไหน” แคมทำที่เป็นไม่ใส่ใจ “มีอะไรไม่ดีถ้าโลกจะมี
คนพรรคนี้หน่อยลงไปอีกคน แกรมเป็นการดีต่อลูซด้วยไม่ใช่รีง” เขา
จ้องแดเนียลเขม็ง จากนั้นก็มองไปที่ทะเล “ปัญหาในตอนนี่คือ--”

“พวกจันฑาล”

แคมพยักหน้า “ตอนนี้พวกมันก็ต้องการตัวเธอด้วยสินะ”

แดเนียลรู้สึกได้เลยว่า ขนปลายปีกของเขาลุกชันอยู่ภายใต้
สเวตเตอร์ขนแคชเมียร์และโค้ตหนาหนักที่เขาใส่ ซึ่งทำให้เขารู้สึกแสบๆ
คันๆ จนถึงกับสะดุ้ง เขายืนนิ่งๆ หลับตาและปล่อยแขนตักข้างลำตัว
พยายามสงบสติอารมณ์ก่อนที่ปีกของเขาจะโผล่พรวดออกมาเหมือน
ใบเรือที่สับคางอย่างรุนแรง แล้วพาเขาบินออกจากเกาะข้ามอ่าวตรง
ไปหาเธอ

เขาหลับตาพลาญพยายามนึกภาพลูซ เขาแทบต้องลากตัวเอง
ออกจากกระท่อมและจากเธอซึ่งนอนหลับอย่างเป็นสุขบนเกาะเล็กๆ
ทางทิศตะวันออกของเกาะไทบี ป่านี่ที่นั่นคงตกเย็นแล้ว เธอจะตื่น
หรือยังนะ เธอจะหิวหรือเปล่า

การต่อสู้ที่ซอร์ดแอนด์ครอส การได้รู้ความจริง และการตาย
ของเพื่อน ทั้งหมดส่งผลกระทบต่อลูซไม่น้อย พวกเขาพูดคาดว่าเธอ
คงหลับยาวตลอดช่วงกลางวันไปจนถึงกลางคืน แต่เช้าวันพรุ่งนี้ พวก

เขาจะต้องมีแผนเตรียมไว้พร้อม

นี่เป็นครั้งแรกที่แดเนียลยื่นข้อเสนอขอให้มีการสงบศึกชั่วคราว การกำหนดขอบเขต ตั้งกฎเกณฑ์ และวางระเบียบแบบแผนการลงโทษ ในกรณีที่มีคนจากฝ่ายใดก็ตามละเมิดกฎ ล้วนเป็นความรับผิดชอบอันใหญ่หลวงซึ่งเขากับแคมต้องแบกรับร่วมกัน แน่นนอน เขาต้องทำอยู่แล้ว เขาพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อเธอ...เขาแค่อยากทำให้แน่ใจว่าเขาทำอย่างถูกต้อง

“เราต้องพาเธอไปซ่อนในที่ที่ปลอดภัย” เขาว่า “มีโรงเรียนแห่งหนึ่งทางตอนเหนือ ใกล้พอร์ตแบรกก์--”

“โรงเรียนซอร์โลน” แคมพยักหน้า “ฝ่ายฉันก็ไปสำรวจที่นั่นไว้เหมือนกัน เธอน่าจะพอใจ แล้วเธอยังจะได้เรียนรู้เรื่องต่างๆ ด้วยวิธีที่ไม่เป็นอันตราย และที่สำคัญที่สุดคือ เธอจะถูกบังจากสายตาวงนั้น”

แกีบปีอธิบายให้แดเนียลฟังแล้วว่า ซอร์โลนจะช่วยพรางตัวลูซด้วยวิธีการแบบไหน ไม่ซ้ำเรื่องที่เธอกบดานอยู่ที่นั่นจะต้องแพร่กระจายออกไป แต่อย่างน้อยเมื่ออยู่ในโรงเรียนดังกล่าวระยะหนึ่ง เธอก็แทบจะล่องหนได้ ในนั้น ฟรานเซสกา ทูตสวรรค์ที่ใกล้ชิดกับแกีบปี จะคอยดูแลลูซให้ ส่วนข้างนอกนี้ แดเนียลกับแคมจะไล่ล่าและฆ่าใครก็ตามที่บังอาจเหี้ยมเข้าใกล้อาณาบริเวณของโรงเรียน

ว่าแต่ใครเป็นคนบอกแคมเรื่องซอร์โลนกัน แดเนียลไม่ชอบความคิดที่ว่า ฝ่ายของแคมจะรู้อะไรมากกว่าฝ่ายเขา เขาก็นดาตัวเองไปเรียบร้อยโทษฐานที่ไม่ได้ไปสำรวจที่นั่นด้วยตัวเองก่อนตัดสินใจให้ลูซไปอยู่ แต่แค่ต้องจากเธอมาในวันที่เขาทำเช่นนั้นก็ยากพอแล้ว

“เธอออกเดินทางได้เร็วที่สุดวันพรุ่งนี้ ถ้าหากว่า--” แคมกวาดสายตาไปทั่วใบหน้าแดเนียล “--ถ้าหากว่านายเห็นด้วย”

แดเนียลจับกระเป๋าหน้าอกเสื้อเชิ้ตซึ่งเขาเก็บรูปถ่ายล่าสุดของ

ลูชเอาไว้ เป็นภาพเธอในทะเลสาบที่ซอร์ด์แอนด์ครอส ผมของเธอเปียก และเป็นเงางาม บนใบหน้ามีรอยยิ้มซึ่งหาดูได้ยากประดับอยู่ ปกติคิดว่าเขาจะมีโอกาสได้รูปของเธอ เขาเป็นต้องเสียเธอไปอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เธอยังอยู่ที่นี้

“ไม่เอาน่า แดเนี่ยล” แคมพูด “เราต่างรู้ว่าเธอต้องการอะไร เราส่งเธอเข้าโรงเรียน จากนั้นก็ปล่อยให้เธอได้ใช้ชีวิตของตัวเอง เราไม่สามารถทำอะไรเพื่อเร่งรัดขั้นตอนนั้นนอกจากปล่อยเธอไว้ตามลำพัง”

“ฉันปล่อยเธอไว้ตามลำพังนานขนาดนั้นไม่ได้” แดเนี่ยลปล่อยคำพูดหลุดออกจากปากโดยไม่ทันคิด เขาดูลูกธนูในมือด้วยความรู้สึกพะอืดพะอม เขาอยากจะทำมันลงทะเล แต่ก็ทำไม่ได้

“แสดงว่า” แคมหรีตา “นายยังไม่ได้บอกเธอสินะ”

แดเนี่ยลตัวแข็งทื่อ “ฉันบอกอะไรเธอไม่ได้ทั้งนั้น เราอาจเสียเธอไป”

“นายอาจเสียเธอไป” แคมพูดหย่นๆ

“นายก็รู้ว่าฉันหมายถึงอะไร” ตัวแดเนี่ยลเกร็งไปหมด “มันเสี่ยงเกินไปที่จะทักท้วงเธอว่า เธอสามารถรับรู้เรื่องทั้งหมดโดยไม่...”

เขาหลับตาเพื่อขบไล่ภาพเปลวเพลิงอันร้อนแรงสีแดงก่ำ ทว่าภาพนั้นตราตรึงอยู่ในสมองของเขาโดยตลอด ทั้งยังพร้อมจะลุกลามดังไฟป่า หากเขาบอกความจริงกับเธอและเธอเกิดเป็นอะไรขึ้นมา ครั้งนี้เธอจะไปจริงๆ และนั่นจะเป็นความผิดของเขา ถ้าขาดเธอไป แดเนี่ยลคงทำอะไรไม่ถูก เขาคงไม่สามารถมีชีวิตอยู่อีกต่อไป ความคิดนั้นทำเอาปีกของเขาร้อนผ่าว เขาขอปกป้องเธอไปอีกสักพักดีกว่า

“หาข้ออ้างให้ตัวเองเก่งนี่” แคมพิมพ์ “ฉันหวังว่าเธอจะไม่ผิดหวัง”

แดเนี่ยลทำเป็นไม่ได้ยิน “นายเชื่อจริงๆ รึว่า เธอจะสามารถ

เรียนรู้อาจโรงเรียนนั้นได้”

“เชอลี” แคมตอบซ้ำๆ “ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า จะไม่มีอะไรไปทำให้เธอวอกแวก นั่นแปลว่าไม่มีแดเนียล และไม่มีแคม เรื่องนี้ต้องเป็นกฎเหล็กของเรา”

ไม่ได้เจอเธอไปอีกสิบแปดวัน? แดเนียลนึกภาพแทบไม่ออก ยิ่งกว่านั้นเขานึกภาพลูซเห็นดีเห็นงามกับเรื่องนี้ไม่ได้เลย พวกเขาเพิ่งพบกันในชาตินี้และในที่สุดก็มีโอกาสได้อยู่ด้วยกัน แต่เหมือนเช่นทุกครั้ง การเล่ารายละเอียดอาจทำให้เธอตายได้ เธอไม่สามารถฟังเรื่องในอดีตชาติจากปากของเทวทูตโดยตรง ลูซยังไม่รู้เรื่องนี้ แต่ไม่ช้าเธอจะเข้าใจ...ทุกอย่างได้ด้วยตัวเอง

แดเนียลอดหัวใจไม่ได้เมื่อคิดถึงความจริงที่เธอยังไม่รู้ โดยเฉพาะเรื่องที่ว่าลูซจะคิดยังไงกับเรื่องนั้น แต่การหลุดพ้นจากวงจรอุบาทว์นี้มีวิธีเดียว นั่นคือลูซต้องค้นพบความจริงด้วยตัวเอง เพราะอย่างนี้ประสบการณ์ของเธอที่ซอร์โฌนจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก ในช่วงสิบแปดวันนี้ แดเนียลจะมาพวกจัดการทุกคนที่เจอ แต่เมื่อสัญญาสงบศึกสิ้นสุด ทุกอย่างจะกลับไปอยู่ในมือของลูซตามเดิม ในมือของลูซคนเดียว

ดวงอาทิตย์ตกเหนือภูเขาทามาลไพส์ หมอกยามเย็นเคลื่อนตัวเข้ามา

“ฉันขอพาเธอไปส่งที่ซอร์โฌน” แดเนียลบอก นั่นเป็นโอกาสสุดท้ายที่เขาจะได้เจอเธอ

แคมมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ ขณะไต่ร่องคำขอของเขา เป็นครั้งที่สองที่แดเนียลต้องออกแรงกดปีกที่อยากกางออกมาเต็มแก่ให้กลับไปอยู่ในใฝ่ห้วง

“ได้” แคมตอบในที่สุด “แลกกับสตาร์ช็อคดอกนั้น”

แดเนี่ยลยื่นลูกธนูให้เขา และแคมก็สอดมันเก็บไว้ใต้เสื้อโค้ต
ของตน

“ส่งเธอถึงโรงเรียนแล้วรีบตามมาละ อย่าทำเสียเรื่องเขี้ยว ฉัน
จะคอยจับตามอง”

“แล้วต่อจากนั้น?”

“ฉันกับนายมีภารกิจตามล่าต้องไปทำ”

แดเนี่ยลพยักหน้าและกางปีกออก ความมหัศจรรย์ลึกลับจาก
การได้สยายปีกเล่นไปทั่วร่าง เขายืนอยู่ครู่หนึ่งเพื่อรวบรวมกำลังและ
ประเมินแรงต้านของลมอย่างคร่าวๆ ได้เวลาไปจากเรื่องทุเรศบัดชบ
ตรงนี้แล้ว ให้ปีกของเขาพาเขากลับไปยังที่ที่เขาสามารถเป็นตัวของ
ตัวเอง

กลับสู่ลูซ

และกลับสู่การโกหกที่เขาต้องฝืนทำไปอีกสักพัก

“สัญญาสงบศึกเริ่มตั้งแต่เที่ยงคืนวันพรุ่งนี้” แดเนี่ยลตะโกน
พลางถีบตัวขึ้นจากหาดจนทรายฟุ้งตลบ แล้วพุ่งทะยานข้ามฟากฟ้า
จากไป

1

สิบแปดวัน

ลูซตั้งใจจะหลับยาวตลอดหกชั่วโมงที่บินข้ามประเทศจากจอร์เจียไปยังแคลิฟอร์เนีย กะว่าจะนอนไปจนถึงวินาทีที่ล้อเครื่องบินลงแตะซานฟรานซิสโกเลยทีเดียวนะ เธอพบว่าขณะครึ่งหลับครึ่งตื่น มันง่ายกว่าที่จะแกล้งทำเหมือนว่า เธอกับแดเนียลได้เจอกันแล้ว

เธอรู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปเป็นชาตินับตั้งแต่ได้เจอเขาเป็นครั้งสุดท้าย แม้จริงๆ แล้วจะเพิ่งผ่านไปได้ไม่กี่วัน หลังจากพวกเขาออกลากันที่ซอร์ดีแอนด์ครอสเมื่อเช้าวันศุกร์ ร่างกายลูซก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรงไปหมด การขาดหายไปซึ่งเสียง ไออุ่น และสัมผัสจากปีกของเขากัดกินเข้าไปถึงกระดูกของเธอราวกับโรคอันแปลกประหลาด

มีแขนข้างหนึ่งบิดมาโดนแขนของเธอ ลูซจึงลืมตาขึ้น เธอประจันหน้าอยู่กับหนุ่มตาโต ผมสีน้ำตาล ซึ่งดูเหมือนจะแก่กว่าเธอไม่กี่ปี

“โทษที” พวกเขาพูดพร้อมกัน ต่างคนต่างเขยิบห่างจากกันราวสองสามนิ้วไปหาที่วางแขนคนละด้าน

ทิวทัศน์นอกหน้าต่างช่างงามจนน่าตะลึง เครื่องบินลดระดับลงสู่ซานฟรานซิสโก ลูซไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน ขณะเครื่องเกาะเทียบอ่าวทางตอนใต้ เธอเห็นสายน้ำคดเคี้ยวสีฟ้าซึ่งดูเหมือนจะตัดผ่านแผ่นดินไปลงทะเล แม่น้ำสายนั้นแบ่งทุ่งสีเขียวสดไว้ด้านหนึ่งและบางสิ่งบางอย่างที่คดโค้งเป็นรูปก้นหอยสีเขียวสลัดแดงเจิดจ้าไว้ อีกด้าน เธอแทบหน้าผากชิดหน้าต่างพลาสติกหนาสองชั้นเพื่อพยายามจะมองให้ชัดๆ

“นั่นอะไรนะ” เธอเอ่ยข้อสงสัยออกมาดังๆ

“นาเกลือ” หนุ่มคนนั้นตอบพลางชี้ เขาโน้มตัวเข้ามาใกล้ “เกลือจากมหาสมุทรแปซิฟิก”

ช่างเป็นคำตอบอันแสนจะธรรมดา แสนจะเป็น...มนุษย์ หลังจากได้รู้จักแดเนี่ยลและ--เธอยังไม่ชินกับการใช้คำเหล่านี้ในความหมายตรงตัว--ทูตสวรรค์และปีศาจคนอื่นๆ นี่เป็นคำตอบที่เธอเกือบคาดไม่ถึงเลยทีเดียว เธอมองผืนน้ำสีน้ำเงินเข้มซึ่งแผ่ไกลสุดลูกหูลูกตาไปทางทิศตะวันตก ดวงอาทิตย์ที่ลอยเหนือท้องทะเลหมายถึงตอนเช้าเสมอสำหรับคนฝั่งแอตแลนติกแบบลูซ แต่ทางฝั่งนี้ ตอนนี่เกือบค่ำแล้ว

“คุณคงไม่ใช่คนที่นี้ใช่ไหม” เพื่อนร่วมเบาะของเธอถาม

ลูซส่ายหน้า แต่ยังคงปิดปากสนิท เธอคอยเพ่งมองไปนอกหน้าต่าง ก่อนออกจากจอร์เจียเมื่อเช้า มิสเตอร์โคลได้สอนเธอไม่ให้ทำตัวเป็นจุดสนใจ พวกครูคนอื่นๆ รู้แล้วว่า พ่อแม่ของลูซชอบย้ายเธอไปอยู่ที่อื่น ซึ่งไม่เป็นความจริง เท่าที่พ่อแม่ของเธอ แคลลี และคนอื่นๆ รู้ เธอยังเรียนอยู่ที่ซอร์ดแอนด์ครอส

ถ้าเป็นเมื่อสองสามสัปดาห์ก่อน เธอคงโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงกับเรื่องนี้ไปแล้ว ทว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงสองวันสุดท้ายที่ซอร์ดแอนด์ครอสสอนลูซให้เห็นชีวิตเป็นเรื่องจริงจังมากขึ้น เธอได้เห็นเศษเสี้ยวบางส่วน

ในอดีตชาติของเธอ หนึ่งในหลายชาติที่เธอได้พบเจอแดเนียล เธอได้พบความรักซึ่งมีความสำคัญต่อเธออย่างที่ไม่เคยคิดว่าจะเป็นไปได้ จากนั้นเธอก็ยังโดนชู้ด้วยกรีซโดยหญิงชราสติไม่ติ ผู้ซึ่งเธอเคยไว้วางใจ

ยังมีคนแบบมิสโซเฟียอีกมากมายในโลกภายนอก ลูซเข้าใจดี แต่ไม่มีใครบอกว่า เธอจะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นพวกเขา มิสโซเฟียดูปกติมาตลอดจนกระทั่งถึงตอนท้าย บางทีพวกที่เหลือกก็อาจดูไม่เป็นพิษเป็นภัยเหมือน...ผู้ชายผมสีน้ำตาลที่นั่งข้างเธอตรงนี้ได้ ลูซกลืนน้ำลายพลางรวบรวมอวางบนटकและพยายามคิดถึงแดเนียล

แดเนียลกำลังพาเธอไปอยู่ในที่ที่ปลอดภัย

ลูซนึกภาพแดเนียลนั่งรอเธออยู่บนเก้าอี้พลาสติกสีเทาของสนามบิน ข้อศอกตั้งบนหัวเข่า หัวสีทองชุกอยู่ระหว่างไหล่ โยกตัวไปมาโดยสวมรองเท้าคอนเวิร์สสีดำ และคอยลุกขึ้นมาเดินกลับไปกลับมาແฉวๆ สายพานลำเลียงกระเป๋าทุกสองสามนาที

เครื่องกระซางเล็กน้อยขณะลงจอด ปุบปับเธอก็รู้สึกประหม่า เขาจะดีใจที่เจอเธอเหมือนที่เธอดีใจที่ได้เจอเขาหรือเปล่า

เธอพยายามมุ่งความสนใจไปยังลวดลายสีน้ำตาลบนน้ำตาลอ่อนของผ้าคลุมเบาะตรงหน้า เธอรู้สึกปวดเมื่อยคอบจากการเดินทางไกล ส่วนเสื้อผ้าก็เหม็นอับจากกลิ่นเครื่องบิน เจ้าหน้าที่ภาคพื้นดินสวมสูทสีกรมท่าที่อยู่นอกหน้าต่างดูจะใช้เวลาเชื่องมงวช่วงเข้ากับเครื่องบินนานกว่าปกติ หัวเข่าเธอสั่นด้วยความกระสับกระส่าย

“ผมเข้าใจว่า คุณคงจะอยู่ที่แคลิฟอร์เนียอีกพักใหญ่” ผู้ชายที่นั่งข้างเธอยิ้มสบายๆ ซึ่งมีแต่จะทำให้ลูซนึกอยากลุกไปจากที่นี่ไวๆ

“ทำไมคุณถึงพูดแบบนั้น” เธอถามอย่างรวดเร็ว “อะไรทำให้คุณคิดแบบนั้น”

เขากะพริบตา “ก็เห็นคุณมีกระเป๋าเสื้อผ้าสีแดงใบเขี้ยวเริ่ม”

ลูชกระเถิบออกห่างมาอีกนิด เธอไม่แม่แต่จะสังเกตเห็นผู้ชายคนนั้นจนกระทั่งเมื่อสองนาทีก่อน ตอนที่เขาทำให้เธอสะดุ้งตื่น เขารู้เรื่องกระเป๋าเดินทางของเธอได้อย่างไร

“เฮ้ ไม่ต้องกลัว” เขามองเธอแบบแปลกๆ “ผมแค่นั่งต่อจากคุณตอนเช้าแถวเช็ทอินก็เท่านั้นเอง”

ลูชยิ้มเจื่อนๆ “ฉันมีแฟนแล้วนะ” เธอหลุดปากพูดออกมา แก้มเธอแดงก่ำในทันที

ผู้ชายคนนั้นกระแอม “โอเค”

ลูชเบ้หน้า เธอไม่รู้ว่าทำไมตัวเองถึงพูดออกไปอย่างนั้น เธอไม่ได้ตั้งใจจะหยาบคาย แต่ไฟเซ็มซัดนिरภัยเพิ่งดับ และทั้งหมดที่เธออยากทำคือ กระโจนผ่านชายคนนั้นลงจากเครื่องบินไป ดูเหมือนเขาเองก็คิดแบบนั้น เพราะเขาถอยเข้าไปในแถวทางเดินพร้อมกับผายมือออกมาข้างหน้า ลูชแทรกตัวออกไปอย่างสุภาพที่สุดเท่าที่จะทำได้ก่อนพุ่งตรงไปยังประตู

เพียงเพื่อมาติดแหง็กอยู่ในวงช้างซึ่งบรรดาผู้โดยสารเคลื่อนตัวไปได้ทีละนิดๆ ด้วยความลำบาก ลูชยืนเขย่งขาพลางสลับเท้าไปมา ขณะที่ในใจนึกสาปแช่งชาวแคลิฟอร์เนียผู้แสนใจเย็นที่เดินอ้อมระเหยอยู่ข้างหน้าเธอ ดังนั้นพอถึงตอนที่ได้เหยียบย่างเข้าไปในอาคารผู้โดยสาร เธอจึงกระสับกระส่ายจนแทบคลั่ง

ในที่สุดเธอก็ได้ไป เธอลัดเลาะผ่านผู้คนไปอย่างซำนิซำนญ และลืมนึกเรื่องผู้ชายที่เธอเจอบนเครื่องบินไปสนิท เธอลืมนึกกังวลเรื่องที่เธอเพิ่งเคยมาแคลิฟอร์เนียเป็นครั้งแรก อันที่จริงเธอไม่เคยไปไหนทางทิศตะวันตกไกลกว่าเมืองแบรนสัน รัฐมิสซูรี ซึ่งพ่อกับแม่ลากเธอไปดูการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนของยากอฟ สเมียร์นอฟ นี่นับเป็นครั้ง

แรกในรอบหลายวันที่เธอสามารถลืมเรื่องแย่ๆ ที่ซอร์ดแอนด์ครอสไป
ครู่หนึ่ง เธอกำลังมุ่งหน้าไปหาสิ่งเดียวในโลกซึ่งสามารถทำให้เธอรู้สึก
ดีขึ้น สิ่งเดียวที่ทำให้เธอรู้สึกว่า แม้เธอจะเผชิญความทุกข์ทรมานมา
มากมายหลายประการ ทั้งเรื่องเงา การต่อสู้อันเหลือเชื่อในสุสาน และที่
แย่งกว่าอะไรทั้งหมดคือ การตายอย่างน่าสะเทือนใจของเพนน์ กระนั้น
ชีวิตก็ยังมีค่าพอให้ฝ่าฟันต่อไป

เขาอยู่นั้น

เหมือนภาพที่เธอนึกไว้ไม่มีผิด เขานั่งอยู่บนเก้าอี้สีเทาแถว
สุดท้าย ถัดจากประตูเลื่อนอัตโนมัติซึ่งเปิดๆ ปิดๆ อยู่ข้างหลัง ลูซ
ยืนชมเขานิ่งๆ อยู่ครู่หนึ่ง

แต่เนี่ยลใส่รองเท้าแตะกับกางเกงยีนส์สีดำซึ่งเธอไม่เคยเห็น
มาก่อน เลื่อยสีดำแดงเข้ารูปของเขามีรอยขาดแถวกระเป๋าน้ำอก เขา
ดูเหมือนเดิม แต่ก็ต่างไปอย่างบอกไม่ถูก เขาดูสดชื่นกว่าวันที่พวกเขา
รู้จักกัน และไม่รู้ว่าเป็นเพราะเธอคิดถึงเขามากหรือเปล่า ผิวพรรณ
ของเขาถึงดูเปล่งปลั่งขึ้นกว่าที่เธอจำได้เสียอีก ในที่สุดเขาก็เงยหน้าขึ้น
มาเห็นเธอ รอยยิ้มของเขาเป็นประกายเลยทีเดียว

เธอวิ่งถลาเข้าไปหาเขา เพียงชั่วอึดใจแขนเขาก็โอบรัดรอบตัว
เธอ ใบหน้าของเธอจมอยู่ในอ้อมอกของเขา ลูซระบายลมหายใจลึกๆ
ยาวๆ เมื่อปากของเธอสัมผัสกับริมฝีปากของเขา พวกเขา ก็เริ่มจูบกัน
เธอปล่อยตัวตามสบายและมีความสุขอยู่ในอ้อมแขนของเขา

เธอเพิ่งรู้ว่าเดี๋ยวนั้นว่า มีบางส่วนในตัวเธอคิดว่าเธออาจไม่ได้
เจอเขาอีกและทุกอย่างเป็นเพียงความฝัน ไม่ว่าจะความรักที่เธอรู้สึก
หรือความรักซึ่งแดเนี่ยลสนองตอบ กระทั่งบัดนี้ ทุกอย่างชวนให้รู้สึก
ราวกับไม่ใช่ความจริง

ระหว่างที่ยังติดพันกับการจูบ ลูซก็แอบบีบต้นแขนเขาเบาๆ ไม่

ใช้ความฝันจริงๆ นั่นแหละ นับเป็นครั้งแรกหลังเวลาผ่านไปนานจน เธอจำไม่ได้ที่เธอรู้สึก ว่าตัวเองได้กลับถึงบ้านแล้ว

“เธออยู่ที่นี้แล้ว” เขาระตะบิบข้างหูเธอ

“เธอก็อยู่ที่นี้”

“เราสองคนอยู่ที่นี้”

พวกเขาหัวเราะทั้งที่ยังจับกัน ต่างคนต่างกลืนกินความเคอะเขิน อันแสนหวานของการได้กลับมาพบกันอีกครั้งเข้าไป ทว่าบวบบับเสียง หัวเราะของเธอก็เปลี่ยนเป็นเสียงสุดจุกแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย เธออยาก บอกเขาว่า สองวันที่ผ่านมานั้นหนักหนาสาหัสขนาดไหนสำหรับเธอ ทั้ง การอยู่โดยไม่มีเขา ไม่มีใครทั้งนั้น การอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น และจำได้จริงๆ ว่าทุกอย่างเปลี่ยนไป แต่พอได้มาอยู่ในวงแขนของ แดเนี่ยลแบบนี้ เธอกลับนึกหาคำพูดไม่ออก

“ฉันรู้” เขาบอก “ไปเอากระเป๋าแล้วออกจากที่นี่กันดีกว่า”

เมื่อลูซหันไปทาสายพานลำเลียงกระเป๋า เธอก็พบเพื่อนร่วมเบาะ จากบนเครื่องบินยืนดักหน้าเธอ ในมือของเขามีหูที่วกระเป่าเสื้อผ้าใบ ใหญ่ของเธอ “ผมเห็นเจ้านี่ผ่านมาพอดี” เขาบอก รอยยิ้มผินๆ ปรากฏ อยู่บนใบหน้าของเขา รวากับว่าเขาพยายามอย่างหนักที่จะพิสูจน์ให้เห็น ถึงความบริสุทธิ์ใจของตัวเอง “ของคุณไซม์นี่”

ก่อนที่ลูซจะหันไปตอบ แดเนี่ยลก็คิดว่ากระเป๋าใบนี้ไปซื้อไปจาก ผู้ชายคนนั้นด้วยมือข้างเดียว “ขอบใจนะ ที่เหลือฉันจัดการเอง” เขา บอกอย่างค่อนข้างเด็ดขาดเพื่อเป็นการตัดบท

ผู้ชายคนนั้นดูแดเนี่ยลใช้แขนอีกข้างโอบเอาลูซขณะพาเธอเดิน จากไป นี่เป็นครั้งแรกหลังออกมาจากซอร์ดแอนด์ครอสที่ลูซได้เห็น แดเนี่ยลในสายตาของคนอื่นๆ อีกทั้งเป็นโอกาสแรกที่ได้สังเกตเห็น ว่า เมื่อมองด้วยตาเปล่า คนทั่วไปจะเห็นหรือเปล่าว่า มีบางอย่างที่ไม่

ธรรมดาเกี่ยวกับตัวเขา

พวกเขาผ่านประตูกระจกบานเลื่อนออกไป เธอสูดอากาศแท้ๆ ของชายฝั่งตะวันตกเข้าปอดเป็นครั้งแรก อากาศช่วงต้นเดือนพฤศจิกายน เย็นสดชื่น และให้ความรู้สึกที่ดีต่อสุขภาพอย่างบอกไม่ถูก ไม่เฉอะแฉะ และเย็นยะเยือกเหมือนอากาศในซานวนนาห์ซึ่งเธอขึ้นเครื่องบินจากมา เมื่อตอนบ่าย ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าสดใส ไร้ริ้วแหวของเมฆฝน ทุกอย่างดูสะอาด เอี่ยมอ่อง กระทั่งลานจอดรถยังเต็มไปด้วยรถที่ล้างมาใหม่ๆ เรียงกันเป็นแถวๆ ทั้งหมดถูกล้อมด้วยภูเขาลูกซึ่งทอดยาวต่อเนื่องกันไป แลเห็นเป็นเทือกเขาสีน้ำตาลเหลือง มีสีเขียวของต้นไม้แต่งแต้มเป็นหย่อมๆ

เธอไม่ได้อยู่ในจอร์เจียอีกต่อไป

“ฉันยังตัดสินใจไม่ได้ว่าควรเปล่งใจหรือเปล่า” แดเนี่ยลแซว “ฉันปล่อยให้เธอออกจากไต้ปึกได้สองวันก็มีผู้ชายคนใหม่โฉบเข้ามาซะแล้ว”

ลูชกลอกตา “ขอทีเถอะ ฉันแทบไม่ได้คุยกับเขาด้วยซ้ำ จริงๆ นะ ฉันกลับมาตลอดทางเลย” เธอสะกิดเขาเบาๆ “ฝันถึงเธอนั่นแหละ”

ปากบั้งตึงของแดเนี่ยลเหยียดออกเป็นรอยยิ้ม แล้วเขาก็จูบกระหม่อมของเธอ เธอยืนนิ่งๆ ในใจต้องการมากกว่านั้น เธอไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำว่าแดเนี่ยลเดินไปหยุดอยู่ที่หน้ารถคันหนึ่ง ไม่ใช่รถธรรมดาๆ

แต่เป็นอัลฟาโรเมโอสีดำ

ลูชอ้าปากค้างขณะแดเนี่ยลปลดล็อกประตูฝั่งผู้โดยสาร

“นะ-นี่มัน...” เธอพูดตะกุกตะกัก “นี่...เธอรู้หรือเปล่าว่า นี่เป็นสุดยอดรถในฝันของฉันเลย”

“ไม่ใช่แค่นั้นนะ” แดเนี่ยลหัวเราะ “เจ้านี่ยังเคยเป็นรถของเธอ

ด้วย”

เขาหัวเราะเมื่อเธอสะดุ้งสุดตัวกับคำพูดของเขา เธอยังไม่ค่อยชินกับเรื่องการกลับชาติมาเกิดในตำนานรักของพวกเขา ไม่ยุติธรรมเลย รถทั้งคันที่เธอไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับมัน ชีวิตทั้งชีวิตที่เธอจำอะไรไม่ได้ เธอยอมทำทุกอย่างแลกกับการได้รู้เรื่องราวเหล่านั้น ราวกับตัวเธอในอดีตเป็นพี่น้องซึ่งถูกพรากตัวไปตั้งแต่เกิด เธอวางมือลงบนกระจกหน้ารถ มองหาเบาะแสหรือความรู้สึกคล้ายคลึงคล้อยคล้ำคล้ำคล้ำ ไม่มีสักอย่าง

“มันเป็นของขวัญวันเกิดเมื่ออายุสิบหกปีจากพ่อแม่ในอดีตชาติของเธอ” แดเนี่ยลเสมมองไปด้านข้างเหมือนพยายามตรองดูว่าควรเล่ามากน้อยแค่ไหน เหมือนเขารู้ว่าเธอกระหายใคร่รู้ข้อมูลเหล่านั้น แต่อาจกลืนลงไปได้ไม่หมดภายในคราวเดียว “ฉันซื้อต่อมาจากผู้ชายในรีโน เขาซื้อมันมาหลังจากเธอ เอ่อ... คือ หลังจากเธอ...”

ลูกเป็นไฟเสียวเฉยๆ ลูซคิดในใจ เต็มความจริงอันขมขื่นซึ่งแดเนี่ยลไม่ยอมเอ่ยออกมาแทนเขา เรื่องหนึ่งเกี่ยวกับชาติก่อนๆ ของเธอคือ ตอนจบแทบไม่เคยเปลี่ยน

ทว่าครั้งนี้ดูเหมือนจะไม่เป็นเช่นนั้น ในชาตินี้พวกเขาสามารถจับมือ จับ และ...เธอไม่รู้ว่าพวกเขายังทำอะไรกันได้อีก แต่เธอพร้อมจะหาคำตอบเต็มที่ เธอเรียกสติตัวเองกลับคืนมา พวกเขาต้องระมัดระวังเวลาสิบเจ็ดปีนั้นยังนานไม่พอ และในชาตินี้ลูซก็มุ่งมั่นจะอยู่ต่อจนได้เห็นว่าการได้อยู่กับแดเนี่ยลนั้นแท้จริงแล้วเป็นเช่นไร

เขากระแอมพลาตบกระโปรงรถมันปลาบสีดำเบาๆ “มันยังวิงฉิว ปัญหาคือ...” เขามองช่องเก็บของขนาดกะทัดรัดของรถเปิดประทุนก่อนจะเปลี่ยนมามองกระเป๋าเสื้อผ้าของลูซ จากนั้นก็มองที่เก็บของท้ายรถอีกที

จริงอยู่ ลูซอาจมีนิสัยเสียตรงที่ชอบชนของมามากเกินจำเป็น เธอยึดถือรับโดยไม่ต้องรอให้ใครมาถาม แต่ครั้งนี้หนหนึ่งละที่ไม่ใช่ความผิดของเธอ แอเรียนกับแก๊บบีเป็นคนไปเก็บข้าวของของเธอมาจากห้องพักที่ซอร์ดแอนด์ครอส โดยเก็บมาทั้งเสื้อผ้าสีดำและสีไม่ดำ ซึ่งเธอยังไม่มีโอกาสได้ใส่ เนื่องจากเธอมีวแต่ยุ่งอยู่กับการร่ำลาแดเนียล และเพนน์จนไม่มีเวลาไปเก็บของด้วยตัวเอง เธอเบ้หน้าเพราะรู้สึกผิดที่ตัวเองหนีมาอยู่กับแดเนียลถึงแคลิฟอร์เนีย ห่างไกลจากที่ที่เพื่อนของเธอถูกฝัง มันดูไม่ยุติธรรมยังไงไม่รู้ มีสเตอร์โคลเอาแต่ปลอบเธอว่า มีสโซเพียงจะต้องซดใช้สิ่งที่เก่าทำกับเพนน์ แต่พอลูซชักว่า ซดใช้ยังไงกันแน่ เขากลับแค่ตั้งหนวดและไม่พูดอะไรต่อ

แดเนียลชำเลืองไปรอบๆ ลานจอดรถอย่างระแวดระวัง เขาเปิดฝากระโปรงหลัง กระเป๋าลือผ้าใบข้างของลูซยังอยู่ในมือ มันยัดเข้าไปในนั้นไม่ได้แน่ๆ แต่แล้วก็มีเสียงอากาศถูกดูดเบาๆ ดังมาจากท้ายรถ จากนั้นกระเป๋าลูซก็เริ่มหดตัว ชั่วจิตใจต่อมา แดเนียลก็ปิดกระโปรงรถ

ลูซกะพริบตาปริบๆ “ทำให้ดูอีกทีสิ!”

แดเนียลไม่ได้หัวเราะ ทว่าดูวิตก เขาเข้าไปนั่งที่ที่นั่งคนขับแล้วสตาร์ทรถโดยไม่พูดอะไร นี่ถือเป็นประสบการณ์แปลกใหม่สำหรับลูซ การได้เห็นเขาดูสงบนิ่งภายนอก แต่รู้จักเขาดีพอจะรู้ว่ามีบางอย่างกังวลใจเขาอยู่ภายใน

“มีอะไรเธอ?”

“มีสเตอร์โคลบอกเธอแล้วใช่ไหมว่า เราต้องไม่ทำตัวเป็นจุดเด่น”

เธอพยักหน้า

แดเนียลถอยรถออกจากจุดจอด เลี้ยวรถตรงไปยังทางออกของลานจอดรถ สอดบัตรเครดิตใส่เครื่องอ่านบัตรแล้วขับออกไป “นั่น

มันโง่มาก ฉันควรระวัง--”

“มีอะไรเหรอ” ลูซเก็บปอຍผมสีดำของตัวเองไปเกี่ยวไว้ที่หลังหู ขณะรถเร่งความเร็ว “เธอกลัวว่าแคมจะหาเราเจอเพราะเธอย่อกระเป๋าคันใส่ท้ายรถงั้นเหรอ”

ดวงตาแดเนี่ยลมีแววมืดลอย เขาสิ้นศรัทธา “ไม่ใช่แคมหรอก ไม่ใช่” จากนั้นลักพักเขาก็บีบหัวเขาเธอ “ลืมเรื่องที่ผมพูดไปเถอะ ฉันแค่... เราสองคนต้องระวังตัวก็เท่านั้นเอง”

ลูซได้ยินเขา แต่ในใจทรมันไปด้วยความรู้สึกจนไม่ทันได้ตั้งใจฟัง เธอชอบดูแดเนี่ยลเปลี่ยนเกียร์อย่างช้าๆของขณะเขานำรถเบี่ยงขึ้นทางด่วนและเล่นฝ่าการจราจร เธอรักรู้สึกอยากสลายลมพัดผ่านรถ ขณะที่พวกเขาพุ่งทะยานไปหาหมู่ตึกระฟ้าของซานฟรานซิสโก และที่ขอบยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็คือ การได้อยู่กับแดเนี่ยลนี้แหละ

ในย่านใจกลางเมืองของซานฟรานซิสโก ถนนเป็นเนินมากขึ้น ทุกครั้งที่รถไต่ขึ้นไปถึงยอดเนินหรือพุ่งลงจากเนินลึกลับ ลูซจะมองเห็นเมืองในมุมมองที่ต่างออกไป ที่นี้ดูทั้งเก่าและใหม่ในขณะเดียวกัน มีตึกระฟ้ากรูกระจกตั้งตระหง่านเป็นฉากหลังของบรรดาบาร์กับภัตตาคาร ซึ่งมีอายุร่วมศตวรรษได้ รถคันเล็กๆ จอดแนวเฉียงๆ เรียงรายกันริมถนน มีสุนัขกับรถเข็นเด็กอยู่ทุกหนทุกแห่ง ประกายระยิบระยับของห้องน้ำสีฟ้าโอบล้อมเมืองไว้ทุกด้าน เธอได้เห็นสะพานโกลเดนเกตสีแดงดูจวบเปิดเชื่อมที่อยู่ไกลออกไปเป็นครั้งแรก

เธอสอดสายตามองดูสิ่งน่าสนใจทั้งหลาย แม้จะใช้เวลาส่วนใหญ่ในช่วงสองวันที่ผ่านมาไปกับการนอน แต่जूๆ เธอก็รู้สึกพลีขึ้นมา

แดเนี่ยลยื่นแขนมาโอบเธอและดันศรัทธาเธอซบไหล่เขาเบาๆ “ไม่ค่อยมีใครรู้เรื่องนี้ แต่เทวทูตอย่างเราเป็นหมอนได้ดีเยี่ยม”

ลูซหัวเราะพลางยื่นหน้าไปจูบแก้มเขา “ฉันยังหลับไม่ได้หรอก”
เธอพูดแล้วซุกใช้ซอกคอของเขา

บนสะพานโกลเดินเกตมีชาวบ้านคนเดินเท้า นักปั่นจักรยานสวม
กางเกงผ้ายัด และนักวิ่งอยู่หน้ารถทั้งสองข้างทาง ไกลลงไปข้างล่าง
เป็นอ่าวสะท้อนแสงระยิบระยับ แต่งแต้มด้วยเรือใบสีขาวและสัญญาณ
เริ่มต้นของคำคืนสีม่วง “เราไม่ได้เจอกันมาตั้งหลายวัน ฉันอยากรู้ว่า
มีอะไรเกิดขึ้น” เธอว่า “เล่าให้ฟังหน่อยสิว่า เธอไปทำอะไรมาบ้าง เล่า
ทุกเรื่องเลยนะ”

ชั่วขณะหนึ่ง เธอคิดว่าเธอเห็นมือแดเนี่ยลบีบพวงมาลัยแน่น
“ถ้าเป้าหมายของเธอคือ การไม่ยอมนอน” เขาพูดแล้วยิ้ม “ฉันก็ไม่ควร
จะลงลึกในรายละเอียดเกี่ยวกับการประชุมของสภาเทวทูตนานแปด
ชั่วโมงที่ฉันต้องเข้าร่วมทั้งวันเมื่อวาน คือถึง คณะกรรมการต้องประชุม
เพื่อถกถึงการแก้ญัตติ 362 ปี ว่าด้วยระเบียบอย่างเป็นทางการสำหรับ
เทวทูตระดับครูบิรมในการเข้าร่วม--”

“พอ ฉันเข้าใจแล้ว” เธอตีเขาดังเผียะ แดเนี่ยลล้อเธอเล่น แต่
เป็นการล้อเล่นแบบใหม่ เขาเล่าเรื่องเกี่ยวกับการเป็นเทวทูตอย่างเปิด
เผย ซึ่งเธอชอบ หรืออย่างน้อยก็ว่าจะชอบหากเธอมีเวลาสักเล็กน้อย
ในการทำความเข้าใจ ลูซยังรู้สึกเหมือนส่องมองและหัวใจยังตามความ
เปลี่ยนแปลงในชีวิตของเธอไม่ทัน

ทว่าตอนนี้พวกเขาได้กลับมาอยู่ด้วยกันเป็นการถาวรแล้ว เรื่อง
ต่างๆ จะต้องง่ายขึ้นอย่างแน่นอน ไม่มีอะไรต้องปิดบังกันอีกต่อไป
เธอกระตุกแขนเขาเบาๆ “อย่างน้อยก็บอกฉันที่ว่าเรากำลังจะไปไหน”

แดเนี่ยลสะดุ้ง ลูซรู้สึกเย็นวาบไปทั่วอก เธอหมายจะวางมือลง
บนมือของเขา แต่เขากลับดึงมือไปเปลี่ยนเกียร์

“โรงเรียนในพอร์ตแบรกก์ชื่อซอร์โหล์ เริ่มเรียนพรุ่งนี้เลย”

“เราจะเข้าโรงเรียนอีกที่นั่นหรือ” เธอถาม “ทำไม่ล่ะ” ฟังเหมือนต้องอยู่ที่นั่นไปตลอดอย่างไรไม่รู้ นี่ควรจะเป็นการเปลี่ยนที่อยู่ชั่วคราวไม่ใช่หรือ พ่อแม่ของเธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอไม่ได้อยู่ในจอร์เจียแล้ว

“เธอจะต้องชอบชอร์โวล์น ที่นั่นเป็นโรงเรียนหัวสมัยใหม่ ดีกว่าชอร์ตแอนด์ครอสต์ทั้งหลายสิบเท่า ฉันคิดว่าเธอน่าจะ...พัฒนาตัวเองที่นั่นได้ จะไม่มีอันตรายใดๆ มากุคคามเธอ ที่นั่นมีระบบป้องกันพิเศษคล้ายเกราะกำบังที่ทำหน้าที่เหมือนเครื่องพรางตัว”

“ฉันไม่เข้าใจ ทำไมฉันยังต้องการเกราะป้องกันอีก ฉันนึกว่าเราหนีมิสไซ์เพียมาไกลขนาดนี้ก็ใช้ได้แล้ว”

“ศัตรูของเราไม่ได้มีแค่มิสไซ์เพีย” แดเนี่ยลพูดเบาๆ “ยังมีคนอื่นอีก”

“ใครหรือ แต่ยังไงเธอก็ปกป้องฉันจากแคม มอลลี หรือใครก็ตามได้อยู่แล้วนี่” ลูซหัวเราะ ทว่าความรู้สึกเย็นยะเยือกภายในอกเริ่มแผ่ลงไปถึงช่องท้อง

“ไม่ใช่แคมกับมอลลี ลูซ ฉันบอกอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นไม่ได้”

“มีใครที่เรารู้จักอยู่ที่นั่นบ้างมั๊ย มีเทวทูตคนอื่นด้วยหรือเปล่า”

“มีเทวทูตอยู่ที่นั่น เธอไม่รู้จักพวกเขาหรอก แต่ฉันมั่นใจว่าเธอจะเข้ากับพวกเขาได้ดี ยังมีอีกเรื่อง” เสียงเขาราบเรียบขณะที่เขามองตรงไปข้างหน้า “ฉันไม่ได้เข้าเรียนที่นั่นด้วย” เขาไม่ได้ละสายตาจากถนนแม้แต่แวบเดียว “มีเธอคนเดียว แต่แค่ช่วงสั้นๆ เอง”

“สั้นแค่ไหน”

“สักสองสาม...สัปดาห์ก็ได้”

ถ้าลูซเป็นคนที่อยู่หลังพวงมาลัย นี่คงเป็นตอนที่เธอกระหึบเบรก

“สองสามสัปดาห์หรือะ”

“ถ้าฉันอยู่กับเธอได้ ฉันจะอยู่แน่นอน” เสียงของแดเนียลราบเรียบมาก นิ่งมาก ซึ่งทำให้ลูซียิ่งหงุดหงิด “เธอเห็นสิ่งที่ฉันทำกับกระเป่าเสื้อผ้าของเธอและห้องเก็บของท้ายรถแล้วใช่ไหม นั่นเหมือนการยิงพลูสัญญาณบอกพิกัดที่อยู่ของเราให้ทุกคนได้รู้ ส่งสัญญาณแจ้งทุกคนที่กำลังตามล่าฉัน และฉันในที่นี้ก็หมายถึงเธอด้วย ฉันนะหาตัวได้ง่ายเกินไป ตามแกะรอยได้ไม่ยาก แล้วไอ้ที่ฉันทำกับกระเป่าของเธอเนี่ยมันไม่ได้ครึ่งหนึ่งของเรื่องที่ผมทำทุกวันเพื่อดึงดูดความสนใจของ...” เขาสิ้นศรัทธาแรงๆ “ฉันจะไม่ยอมให้เธอต้องมาตกอยู่ในอันตรายเพราะฉัน ลูซึ ไม่มีวัน”

“งั้นก็อย่าทำอย่างนี้”

มีแววจีบปวดปรากฏบนใบหน้าของแดเนียล “เรื่องมันซับซ้อน”

“ขอทายนะ เธออธิบายไม่ได้”

“ฉันก็หวังว่าตัวเองจะทำได้”

ลูซึดึงเข่าขึ้นมาชิดอก เอียงตัวออกห่างจากเขาไปฟังประตูผู้โดยสาร เธอรู้สึกเหมือนคนเป็นโรคกลัวที่แคบทั้งที่อยู่ภายใต้ท้องฟ้าอันกว้างใหญ่และสดใสของแคลิฟอร์เนีย

ทั้งสองต่างนั่งไปในรถกันเงียบๆ เป็นเวลาครึ่งชั่วโมง รถผ่านเข้าออกดงหมอก ขึ้นและลงภูผาหินแห้งแล้ง จากนั้นก็ผ่านป้ายบอกเขตโซโนมา ขณะที่รถวิ่งสบายๆ ผ่านเขตไร่่องุ่นสีเขียวสด แดเนียลก็เอ่ยขึ้นมาว่า “เราต้องนั่งอยู่ในรถอีกสามชั่วโมงกว่าจะไปถึงพอร์ตแบรกก์ เธอคิดจะนอนฉันไปตลอดทางเลยหรือไง”

ลูซึทำเป็นไม่ได้ยิน เธอคิดและตัดสินใจว่าเธอจะไม่ถาม ไม่ไวยวายหรือตัดพ้อต่อว่า และที่สำคัญที่สุดคือ จะไม่ขอโทษที่ทำตัวเหมือนเด็กเอาแต่ใจ พอถึงทางแยกสู่แอนเดอร์สันแวลลีย์ แดเนียล

ก็บ่ยารถไปทางทิศตะวันตกและพยายามจะจับมือเธออีกครั้ง “บางที่เธออาจยอมยกโทษให้ฉัน เพื่อที่เราจะได้มีความสุขกับช่วงเวลาอันน้อยนิดที่เหลืออยู่ของเรา”

ลูซก็อยากทำแบบนั้น เธออยากเลิกทะเลาะกับแดเนี่ยลเดี๋ยวนี้เลย แต่พอเขาพูดถึงสิ่งที่เรียกว่า ‘ช่วงเวลาอันน้อยนิดที่เหลืออยู่ของเรา’ และการทิ้งเธอให้อยู่ตามลำพังด้วยเหตุผลซึ่งเธอไม่อาจเข้าใจและเขาปฏิเสธที่จะอธิบายมาโดยตลอด ลูซพลันรู้สึกกังวล ต่อด้วยหวาดหวั่น จากนั้นก็กลับไปหงุดหงิดอีกครั้ง ท่ามกลางทะเลอันคลุ้มคลั่งแห่งการย้ายรัฐ ย้ายโรงเรียน และต้องเผชิญกับอันตรายซึ่งมีอยู่เต็มไปหมด แดเนี่ยลเป็นเพียงโชดหินโชดเดียวที่เธอสามารถยึดเกาะ แต่เขากำลังจะทิ้งเธอไป เธอยังเจอเรื่องราวๆ มาไม่พออีกหรือ พวกเขา ยังผ่านอะไรมาไม่พอหรือไง

ทว่าเมื่อรถหลุดจากป่าเรดวูดออกมาสู่ท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มอันมีดวงดาวพร่างพราว แดเนี่ยลก็พูดบางอย่างที่หลายกำแพงในใจของเธอลง ตอนนั้นพวกเขาเพิ่งผ่านป้ายที่เขียนว่า **ยินดีต้อนรับสู่เมนโดซิโน** ลูซมองไปทางทิศตะวันตก พระจันทร์เต็มดวงส่องแสงต้องสิ่งปลูกสร้างกระจุกหนึ่ง ได้แก่ ประภาคาร หอน้ำทำด้วยทองแดงหลายหอ และบ้านไม้เก่าแก่แต่สภาพยังคงดีหลายต่อหลายแถว ลูซได้ยินเสียงมหาสมุทรตรงไหนสักแห่งหลังสิ่งปลูกสร้างเหล่านั้น แต่เธอมองไม่เห็นมัน

แดเนี่ยลชี้ไปทางทิศตะวันออก ซึ่งเป็นป่ามืดที่บีบอัดประกอบด้วยต้นเรดวูดกับต้นเมเปิล “เห็นลานสำหรับจอดรถบ้านข้างหน้านั้นมั๊ย”

เธอคงมองไม่เห็นถ้าเขาไม่ชี้ให้ดู ลูซหรีตามองทางเข้าแคบๆ มีป้ายไม้ที่มีหินปูนเกาะเชรอะและมีตัวหนังสือชัดเจนเขียนว่า **รถบ้านเมนโดซิโน**

“เธอเคยอยู่ที่นี้”

“ว่าไงนะ” ลูซสูดหายใจอย่างรวดเร็วจนเริ่มไอ ลานจอดรถดู
เศร้าหมองและเปล่าเปลี่ยว มีบ้านกล่องเพดานต่ำโหลๆ ตั้งเรียงรายอยู่
ริมถนนโรยกรวดตึกๆ “ที่นั่นแยกออก”

“เธออยู่ที่นั่นก่อนมันจะกลายเป็นลานสำหรับจอดรถบ้าน” แดเนี่ยล
บอกพร้อมกับชะลอรถจอดข้างทาง “สมัยนั้นยังไม่มีรถบ้านด้วยซ้ำ พ่อ
ของเธอในชาตินั้นพาครอบครัวอพยพมาจากอิลลินอยส์ในช่วงต้นทอ
งดูเหมือนเขาจะค้นหาความทรงจำตรงไหนสักแห่งในใจ จากนั้นก็สิ้นหัว
อย่างเศร้าๆ “ที่นี้เคยสวยงามมากแท้ๆ”

ลูซมองผู้ชายหัวล้านพุงกะทิตั้งสายจูงหมาขี้เรื้อนตัวสีส้มๆ เขา
ใส่เสื้อคลุมสีขาวยกกับกางเกงบ็อกเซอร์ลายสก๊อต ลูซนึกภาพตัวเองอยู่
ที่นี้ไม่ออกจริงๆ

ทว่าทุกอย่างกระจ่างชัดสำหรับแดเนี่ยล “บ้านของเธอเป็นกระท่อม
แบบสองห้อง แม่เธอเป็นแม่ครัวที่ฝีมือไม่ได้เรื่อง บ้านทั้งบ้านจึงอบอวล
ไปด้วยกลิ่นกะหล่ำปลีตลอดเวลา ห้องเธอมีผ้าปูเตียงลายสก๊อตสีฟ้า ซึ่ง
พอดตกกลางคืนฉันมักจะแหวกเข้าไปตอนป็นเช้าห้องเธอหลังจากพ่อแม่
ของเธอเข้านอนไปแล้ว”

รถยังติดเครื่องอยู่ ลูซหลับตาพร้อมกับพยายามกลั้นน้ำตาโง่ๆ
ไม่ให้ไหลออกมา การได้ยินแดเนี่ยลเล่าเรื่องในอดีตชาติของพวกเขา
ทำให้เรื่องพวกนั้นฟังดูทั้งเป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้ แถมยังทำให้เธอ
รู้สึกผิดมากด้วย เขารักมันในตัวเธอมานาน รักมาหลายชาติหลายภพ
มาก เธอลืมไปว่าเธอรู้จักเธอดีแค่ไหน เปลอๆ อาจดีกว่าที่เธอรู้จักตัวเอง
ด้วยซ้ำ แดเนี่ยลรู้หรือเปล่าว่าเธอคิดอะไรอยู่ตอนนี้ ลูซเริ่มคิดแล้วว่า
ในแง่หนึ่ง มันอาจง่ายกว่าที่เกิดเป็นเธอซึ่งจำแดเนี่ยลไม่ได้ เมื่อเทียบ
กับเขาผู้ต้องเผชิญกับเรื่องพรรค์นี้ครั้งแล้วครั้งเล่า

ถ้าเขาบอกว่าเขาต้องทิ้งเธอไว้ตามลำพังสองสามสัปดาห์โดยไม่

อาจบอกเหตุผลได้... เธอคงต้องเชื่อใจเขา

“ตอนเราเจอกันครั้งแรกมันเป็นยังไงเธอ” เธอถาม

แดเนียลยิ้ม “ตอนนั้นฉันรับจ้างผ่าฟันแลกกอาหาร คินหนึ่งฉันเดินผ่านบ้านของเธอช่วงมือค้ำพอดี แม่ของเธอทำอะไรสักอย่างกับกะหล่ำปลี กลิ่นนี้เหม็นหึ่งจนฉันเกือบเวียนบ้านเธอไปอยู่แล้ว แต่ฉันเห็นเธอทางหน้าต่างเข้าพอดี เธอกำลังเย็บผ้า ฉันไม่สามารถถอนสายตาจากมือของเธอได้เลย”

ลูชมองมือตัวเอง ดูนิ้วเรียวยาวซีดขาวและฝ่ามือรูปสี่เหลี่ยมของเธอ เธออยากรู้ว่ามือเธอจะดูเหมือนกันทุกชาติหรือเปล่า แดเนียลเอื้อมมือมาจับมือของเธอทั้งสองข้างบนแท่นหน้ารถ “พวกมันยังนุ่มเหมือนตอนนั้น”

ลูชสู่น้ศิริษะ เธอชอบเรื่องที่เขาเล่าและอยากฟังอีกหลายพันเรื่องในทำนองนี้ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เธอหมายถึง “ฉันอยากรู้เกี่ยวกับตอนที่เธอเจอฉันครั้งแรกนะ” เธอว่า “ครั้งแรกสุดเลย มันเป็นยังไงเธอ”

หลังเจียบไปครู่ใหญ่ ในที่สุดแดเนียลก็พูดว่า “เราสายแล้ว คนที่ซอร์โลนซ์เข้าใจว่าเราจะไปถึงก่อนเที่ยงคืน” เขาเหยียบคันเร่งแล้วเลี้ยวซ้ายตรงเข้าสู่เขตดาวนอร์ททาวน์ของเมนโดซิโน ในกระจกมองข้าง ลูชมองลานจอดรถบ้านมีขนาดเล็กและมืดลงเรื่อยๆ จนกระทั่งมันหายลับตาไป แต่ผ่านไปสักพัก แดเนียลก็เอารถเข้าจอดหน้าร้านอาหารโต้รุ่งว่างๆ ร้านหนึ่ง ผังร้านเป็นสี่เหลี่ยม ส่วนหน้าร้านติดกระจกซึ่งสูงจากพื้นจรดเพดาน

ย่านนี้เต็มไปด้วยอาคารสวยเก๋ ซึ่งทำให้ลูชนึกถึงบ้านตามแนวชายฝั่งนิวอิงแลนด์แถวเตรียมมอดมโตเวอร์ โรงเรียนเก่าของเธอในนิวแฮมป์เชียร์ แต่เป็นในรูปแบบที่คร่ำครึน้อยกว่า ถนนปูด้วยก้อนกรวดขนาดไม่เท่ากัน ซึ่งเรือเรือภายใต้แสงไฟสี่เหลี่ยมของไฟข้างถนน ตรง

ปลายทาง ถนนดูราวกับหักดิ่งลงไปหามหาสมุทรตรงๆ ความเย็นคืบคลานเข้ามาหาเธอ เธอต้องเพิกเฉยต่อสัญญาณกลัวความมืดของตัวเองให้ได้ แดเนี่ยลอธิบายเรื่องเงาพวกนั้นแล้วว่า พวกมันเป็นเพียงผู้ส่งสาร ไม่มีอะไรให้ต้องกลัว เรื่องนี้ควรจะทำให้เธอสบายใจ ยกเว้นมีข้อเท็จจริงอันไม่สามารถมองข้ามประการหนึ่งซึ่งสื่อความหมายว่า มีสิ่งที่น่ากลัวกว่ารอเธออยู่

“ทำไมเธอถึงเล่าให้ฉันฟังไม่ได้” ลูซอดถามออกมาไม่ได้ เธอไม่รู้ว่าจะทำไมตัวเองถึงรู้สึกว่าจะจำเป็นต้องถาม ถ้าเธอต้องเชื่อใจแดเนี่ยลเมื่อเขาบอกว่า เขาจำเป็นต้องทิ้งเธอไปหลังจากที่เธอตั้งหน้าตั้งตารอจะได้กลับมาอยู่กับเขาด้วยความรู้สึกเหมือนรอคอยมาตลอดทั้งชีวิต... ington บางทีเธออาจอยากรู้ที่มาของความเชื่อใจดังกล่าว อยากรู้ว่ามันเกิดขึ้นเมื่อไรและอย่างไร

“เธอรู้ความหมายของนามสกุลฉันมั๊ย” เขาถามโดยที่เธอคาดไม่ถึง

ลูซกัตรีมฝีปาก พยายามนึกทบทวนเรื่องที่เธอกับเพนน์ค้นคว้ามาได้ “ฉันจำได้ว่า มิสโซเฟียพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับเทพผู้ส่งสารการณ์ แต่ฉันไม่รู้ว่ามันหมายความว่าไง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ายังควรเชื่อแกอยู่หรือเปล่า” เธอยกมือจับคอตรงที่มิสโซเฟียเคยเอากริชจ่อ

“มิสโซเฟียพูดถูกแล้ว กริกอริเป็นเผ่าเผ่าหนึ่ง อันที่จริงเป็นเผ่าที่ตั้งชื่อตามฉัน เพราะพวกเขาคอยดูและเรียนรู้จากเรื่องซึ่งเกิดขึ้นเมื่อ...ย้อนไปในสมัยที่ฉันยังเป็นที่ต้อนรับบนสวรรค์ และย้อนไปในสมัยที่เธอยัง...เฮ้อ เรื่องมันผ่านมานานมากแล้ว ลูซ ฉันจำได้ไม่หมดหรอก”

“ที่ไหน? ตอนนั้นฉันอยู่ที่ไหน” เธอซักต่อ “ฉันจำได้ว่า มิสโซเฟียพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับพวกกริกอริสมสู่กับหญิงสาวชาวมนุษย์ เรื่อง

มันเป็นแบบนี้หรือเปล่า เธอ...”

เขามองดูเธอ บางอย่างบนใบหน้าของเขาเปลี่ยนไป แต่ภายใต้แสงจันทร์สลัวๆ เช่นนี้ ลูซบอกไม่ได้ว่ามันหมายความว่ายังไง เขาดูเหมือนจะโล่งอกที่เธอสามารถเดาเรื่องนั้นได้เองโดยที่เขาไม่ต้องเล่า

“ตอนฉันเห็นเธอเป็นครั้งแรก” แดเนี่ยลพูดต่อ “ไม่มีอะไรต่างจากครั้งอื่นๆ ที่ฉันเห็นเธอหลังจากนั้น โลกอาจเข้าสู่ยุคใหม่ แต่เธอยังเป็นเหมือนเดิม มันเป็น--”

“รักแรกพบ” ส่วนนั้นเธอรู้อยู่แล้ว

เขาพยักหน้า “เหมือนที่เป็นมาเสมอ ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวคือ ในตอนแรกสุด เธอเป็นของที่อยู่เกินเอื้อมสำหรับฉัน ตอนนั้นฉันกำลังถูกลงโทษ และฉันก็ดันมาตกหลุมรักเธอในจังหวะที่แย่มากที่สุด สวรรค์กำลังรပ်ฟุ้งกันดูเด็ด ในฐานะที่ฉันเป็น...คนที่ฉันเป็น...ฉันควรจะอยู่ห่างจากเธอ เธอทำให้ฉันวอกแวก ฉันควรทุ่มความสนใจไปที่การเอาชนะสงคราม ก็ไอ้สงครามที่ยืดเยื้อมาถึงทุกวันนี้แหละ” เขาถอนหายใจ “และเพื่อเธอจะไม่ทันสังเกต ฉันยังวอกแวกไม่หาย”

“แสดงว่าเธอเป็นเทวทูตระดับสูง” ลูซพึมพำ

“ใช่” แดเนี่ยลดูเศร้าๆ เขาเงยไปครู่หนึ่ง ครั้นเอ่ยปากอีกที เขาก็แค่นเสียวราวกับขย้อนคำพูดออกจากปาก “เป็นการตกจากคอนที่สูงมากทีเดียว”

แน่นอนอยู่แล้ว แดเนี่ยลย่อมต้องเป็นคนสำคัญบนสวรรค์ ไม่งั้นคงไม่สร้างความบาดหมางใหญ่โตขนาดนี้ ไม่งั้นคงไม่ทำให้การที่เขารักหญิงสาวชาวมนุษย์เป็นเรื่องต้องห้ามถึงเพียงนี้

“เธอยอมสละทุกอย่างเลยเธอ เพื่อฉันนี่นะ”

เขาเอาหน้าผากมาแตะหน้าผากเธอ “ฉันไม่ขอเปลี่ยนแปลงอะไรในเรื่องนั้นแม้แต่อย่างเดียว”

“แต่ฉันเป็นแค่คนธรรมดา” ลูซว่า เธอรู้สึกเหมือนเป็นตัวถ่วงที่คอยหยุดเขาเอาไว้ จุดเขาให้ตกลงเหว “เธอต้องเสียวอะไรไปตั้งมากมาย!” เธอรู้สึกปั่นป่วนในห้อง “แถมยังติดอยู่ในคำสาปชั่ววินาทีอีก”

แดเนี่ยลดับเครื่องรถยนต์พลาซายืมเศร้าๆ ให้เธอ “อาจไม่ถึงชั่ววินาทีก็ได้”

“หมายความว่าไง”

“มาเถอะ” เขาว่า ก่อนจะลงจากรถแล้วอ้อมมาเปิดประตูให้เธอ “ไปเดินเล่นกัน”

พวกเขาเดินทอดน่องไปจนถึงปลายถนน ซึ่งไม่ใช่จุดสิ้นสุดอย่างที่คิด หากมีบันไดหินทอดชันลงสู่ทะเล อากาศเย็นและชื้นด้วยละอองน้ำจากทะเล ทางด้านซ้ายของบันไดมีทางเดินทอดยาวออกไป แดเนี่ยลจับมือเธอและพาเธอเดินไปยังขอบผา

“เราจะไปไหนกัน” ลูซถาม

แดเนี่ยลยิ้มให้เธอ ยึดไหล่ตรงแล้วกางปีกออก

ปีกเหยียดออกจากไหล่ของเขาซ่าๆ มีเสียงลั่นและปริแตกเบาๆ ขณะที่ปีกคลี่กาง ครั้นเหยียดจนสุด พวกมันก็กระตุกพริบเบาๆ เหมือนเสียงสะบัดผ้าคลุมเตียง

นี่เป็นครั้งแรกที่ลูซเห็นด้านหลังเสื้อยืดของแดเนี่ยล มีรอยกริดเล็กๆ มองแทบไม่เห็น ซึ่งเป็นจุดที่ตอนนี้ปีกของเขาลอดผ่านออกมา เสื้อของแดเนี่ยลถูกตัดแปลงด้วยอำนาจวิเศษแบบนี้ทุกตัวรีเปลา หรือเขามีชุดพิเศษเตรียมไว้ใส่เฉพาะในวันที่เขารู้ว่าเขามีแผนจะบิน

แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน ปีกของเขาก็ทำให้ลูซตะลึงงันได้เสมอ

พวกมันมีขนาดใหญุ่่มหึมา สูงกว่าแดเนี่ยลถึงสามเท่า โด่งขึ้นฟ้าและเหยียดกางออกด้านข้างเหมือนใบเรือสีขาวผืนโตๆ ปีกอันกางออกกว้างของเขาดูดซับแสงดาวที่ตกต้องและส่องสะท้อนออกมาอย่าง

เข้มข้นจนพวกมันเรืองแสงระยิบระยับ แสงจะเริ่มน้อยลงเป็นลำดับตรงส่วนที่ยิ่งเข้าไปใกล้ตัวเขา และจะจางลงจนกลายเป็นสีเนื้อตรงบริเวณที่เชื่อมต่อกับกล้ามเนื้อไหล่ ทว่าประกายแสงตรงสันปีกอันผอมบางนั้น จะแคบลงทว่าส่องสว่างมากขึ้นจนปลายปีกเกือบโปร่งแสงเลยทีเดียว

ลูซจับจ้องปีกคู่นั้นโดยไม่อาจละสายตา พยายามจดจำขนอันเรียงรองทุกขนที่เรียงต่อกันเป็นแนว บันทึกพวกมันเอาไว้ในใจสำหรับวันที่เขาไม่อยู่ เขาเจ็ดจำจนพระอาทิตย์ขี้อีมแสงจากเขาได้เลย แววยิ้มในดวงตาสีม่วงของเขาบอกเธอว่า เขารู้สึกดีแค่ไหนที่ได้ปลดปล่อยปีกให้กางออก อาจดีเท่ากับที่ลูซรู้สึกเมื่อเธอถูกห่อหุ้มอยู่ในพวกมันก็ได้

“บินไปกับฉัน” เขาระชิบ

“ว่าไงนะ”

“ฉันจะไม่ได้เจอเธอไปอีกพักหนึ่ง ฉันอยากให้เธอมีความทรงจำดีๆ ไว้คิดถึง”

ลูซจูบเขาก่อนที่จะหาจะหันได้พูดอะไรต่อ ประสานนิ้วรอบคอของเขา และกอดเขาให้แน่นที่สุด โดยหวังว่าเธอจะสร้างความทรงจำดีๆ ให้เขาไว้จดจำเช่นกัน

หลังของเธอแนบชิดอกของเขา และศีรษะของเขายู่เหนือบ่าของเธอ แดเนียลพรมจูบลงมาตามลำคอของเธอ เธอกลั้นหายใจออกจากนั้นเขาก็งอเข้าและกระโจนออกจากขอบผาอย่างสง่างาม

พวกเขากำลังบิน

บินไปจากผาหินริมทะเล ผ่านคลื่นสีเงินซึ่งซัดสาดข้างล่าง เหาะทะยานข้ามฟ้าราวกับมุ่งหน้าไปหาดวงจันทร์ อ้อมกอดของแดเนียลปกป้องเธอจากทุกลมแรงและไอน้ำของทะเล คำคืนเงียบสงบเหมือนพวกเขาเป็นสองคนสุดท้ายที่เหลืออยู่บนโลก

“นี่คือสวรรค์ใช่ไหม” เธอถาม

แดเนี่ยลหัวเราะ “ฉันก็หวังว่าจะเป็นแบบนี้ บางทีอาจสักวันหนึ่ง”

เมื่อพวกเขาบินมาไกลจนมองไม่เห็นพื้นดินทั้งสองข้าง แดเนี่ยลก็ตีโด่งไปทางทิศเหนืออย่างนุ่มนวล แล้วโฉบถลาเป็นวงกว้างผ่านเมืองเมนโดซิโนซึ่งส่องแสงเรืองเรืองอยู่ปลายฟ้า พวกเขาอยู่สูงกว่าตึกที่สูงที่สุดของเมืองและกำลังเคลื่อนไปด้วยความเร็วอันเหลือเชื่อ แต่ลูซไม่เคยรู้สึกปลอดภัยหรือรักใคร่มากเท่านี้มาก่อน

และแล้ว ไวกวาก็ควรจะเป็น พวกเขาค่อยๆ ร่อนลงไปหาหน้าผาอีกแห่ง เสียงทะเลกลับมาดังฟังชัดอีกครั้ง ถนนเลนเดียวมีดๆ เส้นหนึ่งทอดตัวคดเคี้ยวแยกมาจากทางหลวงสายหลัก เมื่อทำให้พวกเขาสัมผัสหยาบคมหญ้าเย็นๆ ลูซก็ถอนหายใจ

“เราอยู่ที่ไหน” เธอถาม แต่แน่นอนว่าเธอรู้คำตอบอยู่แล้ว

โรงเรียนซอร์โธโรน เธอมองเห็นตึกหลังใหญ่ที่อยู่ไกลออกไป ทว่าจากตรงนั้นมันมืดสนิท เห็นเป็นเพียงเงาตะคุ่มจากที่ไกลๆ แดเนี่ยลร้อง เธอขีดร่างเขาราวกับพวกเขาขังอยู่กลางอากาศ เธอพยายามจะหันไปดูสีหน้าของเขา ดวงตาเขารื้นน้ำ

“พวกที่สาปฉันยังเฝ้ามองเราอยู่ ลูซ เฝ้าดูมานานับพันปีแล้ว พวกเขาไม่ยอมให้เราอยู่ด้วยกัน พวกเขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อขัดขวาง เพราะอย่างนั้นมันจึงไม่ปลอดภัยที่ฉันจะอยู่ที่นี่ด้วย”

เธอพยักหน้า ตาเธอແสบไปหมด “แล้วทำไมฉันต้องมาอยู่ที่นี่”

“เพราะฉันจะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อปกป้องเธอ และนี่เป็นที่ที่เธอเหมาะจะอยู่ที่สุดในตอนนี้ ฉันรักเธอ ลูซ รักยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ฉันจะรีบกลับมาหาเธอให้เร็วที่สุด”

เธอคิดจะหัวง แต่แล้วก็ยั้งตัวเองเอาไว้ เขายอมสละทุกอย่าง

เพื่อเธอ พอเขาปล่อยเธอออกจากอ้อมกอด เขาก็แบมือ แล้วอะไรบางอย่างสีแฉ่งๆ ในมือของเขาก็โตขึ้น กระเป๋าสีผ้าของเธอนั่นเอง เขายึดมันมาจากท้ายรถโดยที่เธอไม่ทันรู้ตัว จากนั้นก็กำมันมาในมือตลอดทาง มันขยายใหญ่กลับสู่ขนาดปกติในช่วงพริบตา ถ้าเธอไม่ได้กำลังหัวใจสลายเพราะเข้าใจถึงความหมายของกระเป๋าก็เขาส่งให้เธอ ลูกคงชอบกลนี้้อยู่เหมือนกัน

ไฟดวงหนึ่งสว่างขึ้นภายในตึก เกาตะคุ่มๆ ร่างหนึ่งปรากฏตรงช่องประตู

“เธอจะอยู่ที่นี้ไม่นานหรอก เมื่อทุกอย่างปลอดภัยกว่านี้ ฉันจะมารับเธอ”

มือร้อนๆ ของเขารวบข้อมือของเธอ พอรู้ตัวอีกที ลูกก็อยู่ในอ้อมกอดของเขา ประกบริมฝีปากกับเขา เธอลืมนั่นซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างปล่อยให้อารมณ์ในร่างทะลักล้นออกมา เธออาจจำชาติก่อนๆ ของตัวเองไม่ได้ แต่เวลาที่แดเนี่ยลจับเธอ เธอจะรู้สึกว้าวเข้าใกล้อดีตขึ้นอีกนิด เช่นเดียวกับอนาคต

ร่างที่อยู่ในช่องประตูกำลังเดินมาหาเธอ เป็นผู้หญิงสวมชุดกระโปรงสั้นสีขาวยาวคนหนึ่ง

จูบอันแสนหวานทว่าไม่เคยนานพอของพวกเขาทิ้งให้เธอหายใจไม่ทันเหมือนที่เคยเป็นเสมอ

“อย่าไป” เธอกระซิบทั้งที่ยังหลับตาอยู่ ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วเกินไป เธอยังไม่พร้อมจะแยกห่างจากแดเนี่ยล ไม่ใช่ตอนนี้ เธอไม่คิดว่าจะมีวันที่เธอทำแบบนั้นได้

เธอรู้สึกได้ถึงสายลม ซึ่งแปลว่าเขากลับไปแล้ว หัวใจเธอตามเขาไป เธอลืมนตาและเห็นภาพสุดท้ายขณะปีกของเขาค่อยๆ หายลับไปในก้อนเมฆและคำคืนอันมืดมิด

2

สิบเจ็ดวัน

ป๊อก

ลูซสะดุ้งและลูบหน้าตัวเองบ่อยๆ รู้สึกเจ็บจมูกนิดๆ

ป๊อก ป๊อก

คราวนี้โดนเข้าที่โหนกแก้ม เธอเปิดเปลือกตาขึ้นช้าๆ แล้วมูยหน้าด้วยความประหลาดใจแทบจะในทันที เด็กสาวรูปร่างบึกบึน ผมหงอกสีน้ำตาลทอง เจ้าของคิ้วดกหนาและปากบั้งตึง กำลังชะงักตัวอยู่เหนือร่างเธอ เด็กคนนั้นเกล้าผมไว้บนศีรษะแบบลวกๆ เธอใส่กางเกงโยคะกับเสื้อกล้ามลูกฟูกลายพรางซึ่งเข้ากับตาสีน้ำตาลแต่มีจุดสีเขียวของเธอ เธอถือลูกปิงปองระหว่างนิ้ว พร้อมจะตีตกลงมา

ลูซกระเสือกกระสนลงไปอยู่ใต้ผ้าห่มเพื่อปกป้องใบหน้าของตัวเอง เธอปวดใจกับการคิดถึงแดเนียลมากพอแล้ว เธอไม่ต้องการความเจ็บปวดอย่างอื่นมาเพิ่ม เธอมองลงไปกลางพยายามนึกว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แล้วเธอก็จำได้ว่าเป็นเตียงที่เธอล้มตัวลงนอนโดยไม่คิดหน้า

คิดหลังเมื่อคืน

ผู้หญิงในชุดขาวที่โผล่มาหลังจากแต่เนี่ยลจากไป แนะนำตัวว่าชื่อฟรานเซสกา เธอเป็นหนึ่งในครูที่ซอร์โหลน์ แม้จะรู้สึกมีน้ๆ ลูซก็ยังไม่บอกได้ว่าผู้หญิงคนนี้สวยมาก อายุน่าจะสักสามสิบกลางๆ ผมบลอนด์ยาวเคลียไหล่ โหนกแก้มกลมมน และเครื่องหน้าใหญ่ละมุนละไม

นางฟ้า ลูซสรุปเกือบทันที

ฟรานเซสกาไม่ได้ซักถามอะไรเธอขณะพาเธอไปห้องพัก เธอคงรอการมาเยือนยามวิกาลครั้งนี้อยู่แล้ว และเธอกคงสัมผัสถึงความอ่อนเพลียของลูซได้

ตอนนี้คนแปลกหน้าซึ่งปลุกลูซด้วยลูกปิงปองตั้งท่าจะตีตีปิงปองอีกลูก “เยี่ยม” เธอเอ่ยเสียงแหบแห้ง “ตื่นจนได้”

“เธอเป็นใคร” ลูซถามเสียงจ้วเจีย

“เธอนั่นแหละเป็นใคร นอกจากคนแปลกหน้าที่ฉันตื่นมาพบในห้องของฉัน คนที่ซัดจิงหะการสวดมนต์ยามเช้าของฉันด้วยเสียงละเมอจิมง่า ฉันชื่อเซลบี *อองฌองเต้**”

ไม่ใช่นางฟ้า ลูซสรุป แค่สาวชาวแคลิฟอร์เนียที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง

ลูซลุกขึ้นมา นั่งบนเตียงแล้วมองไปรอบๆ ห้องแคบไปนิด ทว่ามีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน พื้นเป็นไม้เนื้อแข็งสีอ่อน นอกจากเตาผิงที่ใช้งานได้จริง ก็มีทั้งไมโครเวฟ โต๊ะอ่านหนังสือที่เล็กและกว้างสองตัว และชั้นหนังสือแบบบิลท์อินซึ่งทำหน้าที่เป็นบันไดไต่ขึ้นไปหาสิ่งที่ลูซเพิ่งตระหนักว่าเป็นเตียงชั้นบน

เธอเห็นห้องน้ำส่วนตัวผ่านทางประตูไม้แบบบานเลื่อน และต้อง

---

* อองฌองเต้ (*Enchantée*) เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลว่า ยินดีที่ได้รู้จัก

กะพริบตาอยู่หลายที่ถึงเชื่อว่าทิวทัศน์นอกหน้าต่างเป็นทะเลจริงๆ นับว่าไม่เลวเลยสำหรับเด็กผู้หญิงที่เมื่อเดือนก่อนยังมองดูแถวหลุมศพเก่าๆ ในห้องซึ่งเหมาะจะเป็นโรงพยาบาลมากกว่าโรงเรียน แต่ก็กระนะอย่างน้อยแถวหลุมศพและห้องห้องนั้นก็หมายถึงเธอกับแดเนียลได้อยู่ด้วยกัน เธอยังไม่ทันเริ่มคุ้นเคยกับซอร์ดแอนด์ครอสตี้ ก็ต้องมาเริ่มต้นใหม่จากศูนย์อีกแล้ว

“ฟรานเซสกาไม่เห็นพูดอะไรเรื่องเพื่อนร่วมห้องเลย” ลูซรู้ได้ทันทีจากสีหน้าของเซลบีว่า นั่นเป็นเรื่องที่เธอไม่ควรพูด

ฉะนั้นเธอจึงลอบมองการแต่งห้องของเซลบีอย่างรวดเร็วแทน ลูซไม่เคยไว้ใจสัญชาตญาณการแต่งห้องของตัวเอง บางทีอาจเป็นเพราะเธอยังไม่มีโอกาสได้ลองทำ เธออาจอยู่ซอร์ดแอนด์ครอสตีไม่นานพอจะทันได้ตกแต่งอะไรสักเท่าไร แต่แม้กระทั่งก่อนหน้านี้ ผนังของห้องเธอที่โดเวอร์ก็เป็นสีขาวยิ่งๆ แบบที่แคลลีเรียกว่า แนวสวยสะอาดตา

ส่วนห้องนี้มีบางอย่างที่...เก๋เก๋ใจไปอย่างบอกไม่ถูก กระถางต้นไม้หลายชนิดที่เธอไม่เคยรู้จักวางเรียงรายอยู่บนขอบหน้าต่าง ธงภาวนาแขวนยาวไปตามเพดาน ผ่านววมซึ่งทำจากเศษผ้าสีตุ่นๆ เย็บต่อกันห้อยลงมาจากเตียงชั้นบน บดบังปฏิทินโหราศาสตร์ที่แปะอยู่บนกระจก

“เธอคิดว่าไงล่ะ หรือเธอคิดว่าพวกเขาจะเปิดห้องพักอาจารย์ให้เธอสักห้องเพียงเพราะเธอคือ ลูซินดา ไพร์ธ”

“เอ่อ เปล่านะ” ลูซสั้นศีรษะ “ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเดี๋ยวก่อน เธอรู้ชื่อของฉันได้ยังไง”

“แปลว่าเธอคือ ลูซินดา ไพร์ธจริงๆ ลินะ” ดวงตาซึ่งมีจุดสีเขียวของเธอจะจับจ้องอยู่ที่ชุดนอนสีเทาเปื่อยๆ ของลูซ “ฉันช่างโชคดีอะไรอย่างนี้”

ลูซอั้งจนพูดไม่ออก

“โทษที” เซลบีพ่อนลมหายใจออกและปรับน้ำเสียงใหม่ขณะนั่งลงตรงขอบเตียงของลูซอ “ฉันเป็นลูกคนเดียว ลีโอน จิตแพทย์ของฉันนะ เขาพยายามจะแก้นิสัยฉันไม่ให้พูดจาขวานผ่าซากกับคนที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรก”

“แล้วได้ผลหรือเปล่า” ลูซอก็เป็นลูกคนเดียว แต่เธอไม่เคยหยาบ-คายใส่คนอื่น

“ที่ฉันจะบอกก็คือ...” เซลบีขยับตัวยุกยิก “ฉันไม่ชินกับการแบ่งปัน ขอย้อนกลับไป--” เธอหมุนคอเป็นวงกลม “--เริ่มต้นใหม่ได้มั้ย”

“ก็ดีนะ”

“โอเค” เซลบีสูดลมหายใจเข้าลึกๆ “เมื่อคืนแพรงก็ไม่ได้บอกเธอเรื่องเพื่อนร่วมห้อง เพราะถ้าทำอย่างนั้น เธอจะต้องสังเกตเห็นหรือถ้าเห็นไปแล้วก็ต้องแจ้งว่า ฉันไม่ได้อยู่บนเตียงตอนพวกเธอมาถึง ฉันเข้ามาทางหน้าต่าง--” เธอชี้ “--ตอนตีสาม”

ที่นอกหน้าต่าง ลูซอมองเห็นแนวขอบกว้างๆ ติดกับส่วนที่ลาดเอียงของหลังคา เธอนึกภาพเซลบีลัดเลาะมาตามขอบซึ่งเชื่อมโยงถึงกันบนหลังคาเพื่อกลับเข้าห้องตอนกลางดึก

เซลบีทำท่าท้าวเสียดใจใหญ่ “คือจี้ สำหรับเด็กเนฟิลิมที่ซอร์โหลน์ พวกครูเขาขอแค่อ่างเดียวคือ ให้แกล้งอยู่ในกฎระเบียบ แต่กฎจริงๆนะไม่มีหรอก แน่نونว่าแพรงก็คงไม่ยากประกาศเรื่องนี้ให้เด็กใหม่รู้ โดยเฉพาะลูซอจินดา ไพรซ์”

อีกแล้ว ความกระด้างในน้ำเสียงเมื่อเซลบีเอ่ยชื่อเธอ ลูซออยากรู้ว่านั่นแปลว่าอะไร แล้วเซลบีไปอยู่ที่ไหนจนถึงตีสาม และเธอมุดหน้าต่างตอนมีดๆ โดยไม่ชนกระถางต้นไม้พวกนั้นได้อย่างไร ที่สำคัญคือ ใครคือเด็กเนฟิลิม

อุปนิสัยความรู้สึกเหมือนนั่งรถไฟเหาะตีลังกาตอนเจอแอเรียน เป็นครั้งแรกก็แวบเข้ามาในหัวลูซ ทำทางโฉบผางของเพื่อนร่วมห้องที่ ซอร์โลร์ของเธอช่างเหมือนกับแอเรียนเหลือเกิน ทำเอาลูซนึกถึงความ รู้สึกแบบเดียวกับที่เธอประสบในวันแรกที่ซอร์ดแอนด์ครอส นั่นคือ ความหัวน้ใจว่าตนจะสามารถเป็นเพื่อนกับคนตรงหน้าได้หรือ

ทว่าแม่แอเรียนจะน่ากลัวและอาจถึงขั้นอันตรายชนิดๆ ลูซก็สัมผัส ถึงเสน่ห์แบบบ๊องๆ ของเธอได้ทันที ในขณะที่เพื่อนร่วมห้องคนใหม่ของ ลูซออกจะน่ารำคาญ

เซลบีลุกจากเตียงแล้วเดินเนือๆ เข้าไปแปร่งฟันในห้องน้ำ หลัง จากเจอแปร่งสีฟันในกระเป๋าลือผ้า ลูซก็ตามเธอเข้าไปในห้องน้ำแล้ว ขึ้นไปที่ยาสีฟันแบบชินๆ

“ฉันลืมหามานะ”

“ไม่ต้องสงสัยเลย ความดั่งคงทำให้เธอหลงลืมเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวันไปสินะ” เซลบีพูด แต่ก็หยิบยาสีฟันส่งให้ลูซ

พวกเธอแปร่งฟันกันเงียบๆ อยู่ลิบวินาทีก่อนที่ลูซจะทนต่อไป ไม่ได้ไหว เธอถุกยาสีฟันที่มีฟองฟอดเต็มปาก “เซลบี”

ทั้งที่ยังก้มศีรษะอยู่ตรงอ่างล้างหน้ากระเบื้องเคลือบ เซลบีถ่ม ยาสีฟันแล้วถามว่า “อะไร”

แต่แทนที่จะถามเรื่องซึ่งแวบเข้ามาในสมองเมื่อครู่ ลูซกลับถาม เรื่องที่เธอเองยังประหลาดใจ “ฉันลืมนะว่าไงหรือ”

นี่เป็นเช้าแรกในช่วงเวลาไม่ต่ำกว่าหนึ่งเดือน นับตั้งแต่เธอเริ่ม มีฟันอันกระจ่างซัด สลับซับซ้อน และเต็มไปด้วยเดเนียล ซึ่งเธอตื่น ขึ้นมาโดยไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับพวกมันเลย

ไม่มีอะไรทั้งนั้น ทั้งสัมผัสจากปีกของเทวทูต หรือรอยประทับ จวบจากริมฝีปากของเขา

เธอมองหน้าบูดบึ้งของเซลบีในกระจก ลูซอยากทำให้เซลบีกระตุ้น ความทรงจำของเธอ เธอต้องฝันถึงแดเนียลลี ถ้าไม่...นั่นจะแปลว่าอะไร

“ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน” เซลบีตอบในที่สุด “เธอน่ะมีมึงทำอะไร ก็ไม่รู้ ครั้งหน้าก็พูดให้ชัดๆ หน่อยแล้วกัน” เธอออกจากห้องน้ำและ สอดเท้าใส่รองเท้าแตะสีส้มคู่หนึ่ง “ฉันจะไปทานมื้อเช้า เธอจะไปด้วย หรือจะอยู่ที่นี้”

ลูซกระวีกระวาดออกจากห้องน้ำ “ฉันควรแต่งตัวยังไง” เธอยัง อยู่ในชุดนอนอยู่เลย ฟรานเซสกาไม่ได้บอกอะไรเกี่ยวกับระเบียบเครื่อง แต่งกาย แต่ก็นะ เธอไม่ได้พูดถึงเพื่อนร่วมห้องด้วยเช่นกัน

เซลบียกไหล่ “เห็นฉันเป็นอะไร ตำรวจแฟชั่นนั้นแหละ แต่งยังไง ก็ได้ที่ใช้เวลาน้อยที่สุด ฉันหิวแล้วนะ”

ลูซรีบยึดตัวใส่กางเกงยีนส์ขาเลิบและสเวตเตอร์ผูกข้างสีดำ เธอ อยากมีเวลาเลือกชุดที่จะใส่เข้าเรียนวันแรกมากกว่านี้ แต่ก็ทำได้แค่คว้า กระเป๋าเป้แล้วตามเซลบีออกประตูไป

โถงทางเดินของหอพักดูต่างออกไปในตอนกลางวัน มองไปทาง ไหนก็เห็นแต่หน้าต่างสว่างเจิดจ้าบานใหญ่ซึ่งมองออกไปเห็นวิวทะเล ไม่ก็ชั้นหนังสือบิลท์อินซึ่งอัดแน่นไปด้วยหนังสือปกแข็งสีสนัดสีเล่มม หนาๆ ทั้งพื้น ผืน เพดานเล่นระดับ ตลอดจนบันไดโค้งสูงชัน ล้วน ทำด้วยไม้เมเบิลแบบเดียวกับเฟอร์นิเจอร์ในห้องของลูซ นั่นควรทำ ให้ที่นี้มีบรรยากาศอบอุ่นแบบกระท่อมซุง ทว่าแผนผังของที่นี้แปลก ประหลาดและวุ่นวายๆ กับที่หอพักของซอร์ดแอนด์ครอสส์นั้นช่าง แข็งทื่อและน่าเบื่อ เมื่อเดินไปได้ระยะหนึ่ง โถงทางเดินเป็นต้องแตก แขนงเป็นโถงทางเดินเล็กๆ พร้อมบันไดโค้งวนซึ่งพาลึกเข้าสู่เขาวงกต มีดๆ

หลังลงบันไดไปสองช่วงกับเข้าไปในอะไรบางอย่างซึ่งดูเหมือนประตูลับบานหนึ่ง ลูซกับเชลบีก็เดินผ่านประตูหน้าต่างกระจกสองชั้น ออกมาสู่แสงสว่าง ดวงอาทิตย์ส่องแสงแรงกล้า แต่อากาศเย็นพอจะทำให้ลูซนึกดีใจที่ใส่เสื้อเตอร์มาด้วย ไอทะเลโยชมา ทว่ากลิ่นไม่ค่อยเหมือนแถวบ้านนัก กลิ่นเกลือของมันเป็นค่อนข้างเจือจาง แต่ฉุนกลิ่นปูนขาวมากกว่าที่ชายฝั่งตะวันออก

“มือเช้าจะเสิร์ฟที่เทอร์เรซ” เชลบีชี้ไปยังสนามกว้างสีเขียว ขอบสนามสามด้านมีพุ่มไฮเดรนเยียดอกหนาสีน้ำเงินหนาบ ส่วนด้านที่สี่หักดิ่งลงไปหาทะเลเบื้องล่าง ลูซเกือบไม่เชื่อสายตาตัวเองว่า โรงเรียนจะตั้งอยู่ในที่ที่งดงามถึงเพียงนี้ เธอนึกภาพตัวเองนั่งเฉยๆ อยู่ในตึกจนหมดคาบเรียนแทบไม่ออก

ระหว่างทางไปเทอร์เรซ ลูซสังเกตเห็นตึกอีกหลังหนึ่ง เป็นอาคารสี่เหลี่ยมทรงยาว หลังคามุงไม้ซิงเกิลและหน้าต่างมีขอบสีเหลืองสด ป้ายแกะสลักด้วยมือขนาดใหญ่ที่แขวนอยู่เหนือทางเข้ามีข้อความว่า “โรงครัว” มีเครื่องหมายคำพูดกำกับข้อความราวกับจงใจประชด แต่ที่แน่ๆ ที่นี่เป็นโรงครัวที่ดีที่สุดเท่าที่ลูซเคยเห็นมา

เทอร์เรซเต็มไปด้วยโต๊ะเหล็กตัดทาน้ำปูนขาวและนักเรียนนับร้อยที่ดูผ่อนคลายที่สุดเท่าที่ลูซเคยเห็นมา นักเรียนส่วนใหญ่ถอดรองเท้าและยกเท้าวางบนโต๊ะขณะรับประทานอาหารเช้าซึ่งปรุงอย่างพิถีพิถันอย่างไชน วาฟเฟิลเบลเยียมหน้าผลไม้ คีซ สามเหลี่ยมชุ่มเนย โรยหน้าด้วยผักโขม พวกนักเรียนถ้าไม่อ่านหนังสือพิมพ์ก็คุยโทรศัพท์มือถือ หรือเล่นโครเกตอยู่บนสนาม ลูซรู้จักลูกคนรวยจากเมื่อครั้งเรียนที่โตเวอร์ แต่ลูกคนรวยทางฝั่งตะวันออกค่อนข้างหยิ่งและชอบทำหน้าที่ไม่รับแขกอยู่เป็นนิจ ไม่ได้ดูสดใสสว่างแบบนี้ ภาพที่เห็นตรงหน้าดูเหมือนเป็นวันแรกของฤดูร้อนมากกว่าวันอังคารต้น

เดือนพฤศจิกายน ทุกอย่างดูสวยสดงดงามไปหมด ลูซเกือบไม่รู้สึก
หมั่นไส้หน้าตาสบายใจของพวกเขาด้วยซ้ำ เกือบๆ ละครนะ

ลูซพยายามนึกภาพแเอเรียนอยู่ที่นี่ เธอจะคิดยังไงกับเซลบีหรือ
โตะอาหารริมทะเล เธอคงเลือกไม่ถูกว่าควรจะล้อเลียนเรื่องไหนก่อน
ลูซแอบหวังว่าเธอจะหันไปเจอแเอเรียนตอนนั้น การหัวเราะอาจช่วยให้
เธอรู้สึกดีขึ้น

ขณะมองไปรอบๆ เธอก็บังเอิญสบตากับเด็กสองคน คนแรก
เป็นเด็กสาวหน้าตาน่ารัก ผิวสีน้ำผึ้ง สวมชุดกระโปรงลายจุดและมีผ้า
สีเขียวพันอยู่ในเรือนผมสีดำขลับของเธอ อีกคนเป็นหนุ่มผมสีทรา
ยไหลกว้าง เขากำลังจัดการกับแพนเค้กกองโต

ลักษณะตาของลูซสั่งให้เธอหันไปทางอื่นหลังสบตาทันที นั่น
เป็นทางเลือกที่ปลอดภัยเสมอในซอร์ดแอนด์ครอส แต่...สองคนนั้น
ไม่ได้ถลึงตาใส่เธอ เรื่องน่าประหลาดใจที่สุดเกี่ยวกับซอร์โลนไม่ใช่
แสงแดดระยิบระยับยามเช้า มือเข้าสู่ทรูทีเทอร์เรซ หรือรัศมีนครวย
ซึ่งส่องจับทุกคน หากเป็นรอยยิ้มของนักเรียนที่นี่

อ้อ อย่างน้อยก็ยิ้มเป็นส่วนใหญ่ละครนะ เมื่อลูซกับเซลบีไปถึง
โตะที่ยังไม่มีคนนั่ง เซลบีก็หยิบป้ายอันเล็กๆ โยนทิ้งลงพื้น ลูซเอียง
ตัวไปด้านข้างจนเห็นคำว่า **จองแล้ว** เขียนอยู่บนป้าย เป็นจังหวะเดียวกับที่เด็กหนุ่มรุ่มราวคราวเดียวกับพวกเธอในชุดบริการผูกหูกระต่าย
เต็มยศถือถาดเงินเดินเข้ามา

“เอ่อ โตะนี้มีคน...” เขาพยายามจะบอก ทว่าเสียงขาดหัวอย่าง
ผิดจังหวะ

“กาแพดำ” เซลบีสั่ง แล้วหันไ้หันนั้นก็หันไปถามลูซ “เธอเอาอะไร”

“เอ่อ ขอเหมือนกัน” ลูซบอก รู้สึกอึดอัดที่มีคนมาคอยรับใช้
“แต่เต็มมนิดนึง”

“เด็กทูนนะ ต้องทำงานถึงจะอยู่ได้” เซลบีกลอกตาใส่ลูซขณะที่
บริกรกระวีกระวาดไปเอากาแฟ เธอหยิบหนังสือพิมพ์ซานฟรานซิสโก-
โครนิเคิลจากกลางโต๊ะมาวางหน้าแรกพร้อมกับทาว

ตอนนั้นเองที่ลูซหมดความอดทน

“เฮ้” เธอกดแขนของเซลบีลงเพื่อจะได้เห็นใบหน้าเบื้องหลังหนังสือ
พิมพ์ของอีกฝ่าย คิ้วตักหนาของเซลบีเลิกสูงด้วยความประหลาดใจ “ฉัน
ก็เป็นเด็กทูน” ลูซบอกเธอ “ไม่ใช่ที่โรงเรียนเก่า แต่ที่ก่อนหน้านั้น--”

เซลบีสะบัดมือของลูซออก “ฉันควรประทับใจกับประวัติส่วนนั้น
ของเธอด้วยรี?”

ลูซกำลังจะถามว่า เซลบีได้ยินเรื่องของเธอมาว่าไงกันแน่ ก็พอดี
มีมืออุ่นๆ มาจับไหล่ของเธอเสียก่อน

ฟรานเชสกา ครูคนที่ลูซเจอตรงประตูเมื่อคืนยืมลงมาให้เธอ เธอ
ตัวสูง ท่วงท่ามสง่า และดูดีโดยไม่ต้องใช้ความพยายาม ผมบลอนด์
นุ่มสลวยของฟรานเชสกาบิดเรียบไปทางด้านหนึ่งริมฝีปากเป็นสีชมพู
แวววาว เธอสวมชุดรัดรูปสีดำ คาดเข็มขัดสีน้ำเงินและรองเท้าส้นสูง
เปิดหัวเข้าคู่กัน มันเป็นชุดแบบที่ทำให้คนอยู่ใกล้รู้สึกงัวเงียที่ลูซ
ลูซแอบหวังว่าตัวเองจะได้ปีดมาสารำมาสักหน่อย ไม่ก็ใส่อะไรที่ดูดี
กว่ารองเท้าคอนเวิร์สเซอร์อะโคลนคู่นี้

“โอ้ ดีจัง พวกเธอสองคนสนิทกันแล้ว” ฟรานเชสกายิ้ม “ฉันรู้
ว่าพวกเธอจะต้องเป็นเพื่อนกันได้ทันที!”

เซลบีไม่พูดอะไรนอกจากสะบัดหนังสือพิมพ์ที่พับ ส่วนลูซ
ทำเป็นกระแอม

“ฉันมั่นใจว่าเธอจะพบว่า ซอร์ไลน์เป็นที่ที่ปรับตัวเข้าได้ง่ายมาก
ลูซ เราตั้งใจให้ที่นี้เป็นแบบนี้ เด็กมีพรสวรรค์ส่วนใหญ่จะปรับตัวเป็น
ส่วนหนึ่งของที่นี่ได้ทันที” เด็กมีพรสวรรค์? “แน่นอนว่า เธอสามารถ

ถามฉันได้ทุกเรื่อง หรือจะปรึกษาเซลบีก็ได้”

เป็นครั้งแรกในเช้านี้ที่เซลบีหัวเราะ เสียงหัวเราะของเธอแหบ
ห้าวระคายหู เป็นเสียงประเภทที่ลูซคาดว่าจะได้ยินจากคนแก่หรือสิ่งห
อมคว้น ไม่ใช่วัยรุ่นที่เล่นโยคะอย่างสม่ำเสมอ

ลูซรู้สึกได้ว่าคิ้วของเธอขมวดเข้าด้วยกัน เธอไม่อยาก ‘เป็น
ส่วนหนึ่งของ’ ซอร์ไลน์ เธอไม่มีอะไรเหมือนลูกเศรษฐีเอาแต่ใจตัวเอง
ที่อยู่บนผาดิตทะเลแห่งนี้ เธอเหมาะจะอยู่กับคนธรรมดา คนที่มีชีวิต
จิตใจ ไม่ใช่ไม้ตีสควอช คนที่รู้ว่าชีวิตจริงเป็นเช่นไร เธอควรจะอยู่กับ
แดเนี่ยล ถึงตอนนี้เธอก็ยังไม่รู้ว่า เธอมาที่นี่เพื่ออะไร นอกจากกบดาน
ช่วงสั้นๆ ขณะแดเนี่ยลไปจัดการกับ...สงครามของเขา หลังจากนั้นเขา
จะพาเธอกลับบ้าน ไม่ก็อะไรสักอย่าง

“โอเค แล้วเจอกันในห้องเรียนจ่ะ ทานมือเช้าให้ร่อยนะ!”
ฟรานเซสกาพูดข้ามไหล่หลังเยื้องย่างจากไป “ลองคีชูดูสิ!” เธอโบกมือ
เป็นเชิงสั่งบริการให้ยกคิซไปให้เด็กสาวทั้งสองคนละจาน

พอเธอไปแล้ว เซลบีก็ชดก้าแพ้อีกใหญ่ก่อนจะเซ็ดปากด้วย
หลังมือ

“เอ่อ เซลบี--”

“เคยได้ยินคำว่ากินเจียบๆ มั้ย”

ลูซวางแก้วลงบนจานรอง จากนั้นก็เฝ้าร้ออย่างอดทนขณะบริการ
ชี้ตื่นวางคิซของพวกเธอแล้วหายกลับออกไปอีกครั้ง บางส่วนในตัว
เธอรู้สึกอยากลุกไปนั่งที่อื่นจะแย่ รอบตัวเธอเต็มไปด้วยเสียงพูดคุย
สนุกสนาน และถึงแม้เธอจะไม่สามารถเข้าร่วมวงกับพวกเขา แต่การ
นั่งคนเดียวก็ยิ่งดีกว่าที่เป็นอยู่ในตอนนี้ อย่างไรก็ตาม เธอรู้สึกสับสนกับ
คำพูดของฟรานเซสกา ทำให้ต้องคะยั้นคะยอให้เธอเป็นเพื่อนกับเซลบี
ในเมื่อเห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายไม่ชอบชี้หน้าเธอแม้แต่น้อย ลูซพลิกคิซกลับ

ไปกลับมาท้าวปาก รู้ดีว่าเธอไม่มีทางกลืนมันลงจนกว่าจะได้พูดออกไป
“โอเค ฉันรู้ฉันมาใหม่ และด้วยเหตุผลบางอย่าง ฉันทำให้เธอ
ไม่พอใจ ไม่รู้หรอกนะว่าทำไม แต่ฉันเดาว่าเธอคงเป็นเจ้าของห้องคน
เดียวก่อนฉันจะมา”

เชลบีลดหนังสือพิมพ์ลงมาได้ตา เธอเลิกคิ้วขึ้นใหญ่ข้างหนึ่ง

“แต่ฉันไม่ได้แยขนาดนั้น ถ้าฉันมีเรื่องอยากถามสักสองสามเรื่อง
จะเป็นอะไรไป ขอโทษด้วยที่มาโรงเรียนนี้โดยไม่รู้จักไอ้เนเฟอร์แมน
บ้างอ--”

“เนฟิลิม”

“อะไรก็ช่าง ฉันไม่สน ฉันไม่ได้ตั้งใจมาเป็นศัตรูกับเธอ นั่นแปล
ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นตรงนี้” ลูซพูดพร้อมกับชี้ไปยังที่ว่างระหว่างพวกเขา
สองคน “มาจากเธอ ตกลงเธอมีปัญหาอะไร”

มุมปากของเชลบีกระตุก เธอพับหนังสือพิมพ์และวางมันลง
จากนั้นก็เอนหลังพิงเก้าอี้

“เธอควรสนใจพวกเนฟิลิมเอาไว้นะ เพราะพวกเราจะมาเป็น
เพื่อนร่วมชั้นเรียนของเธอ” เธอยื่นแขนออกมาข้างหนึ่งแล้ววาดแขน
ไปรอบๆ เทอร์เรซ “ดูพวกลูกเศรษฐีหน้าตาดีที่เป็นนักเรียนชอร์ไลน์
ตรงนี้อาไว้ เธอจะไม่ได้เจอครึ่งหนึ่งของพวกหน้าโง่ตรงนี้อีก เว้นแต่
พวกเขาจะเป็นเป้าหมายในการเล่นตลกของเรา”

“ของเรา?”

“ใช่ เธออยู่ใน ‘หลักสูตรเกียรตินิยม’ กับพวกเนฟิลิม แต่ไม่
ต้องห่วง เผื่อเธอจะไม่ฉลาดพอ--” ลูซแค้นเสียงขึ้นจุกจุก “--หลักสูตร
เกียรตินิยมเป็นแค่ฉากบังหน้า แค่นี้ให้พวกเนฟิล์หลบซ่อนโดยไม่มี
ใครสงสัย อันที่จริงคนเดียวที่สงสัยคือ บิคเกอร์ เบรดี”

“ใครคือบิคเกอร์ เบรดี” ลูซโน้มตัวเข้าไปเพื่อจะได้ไม่ต้องตะเบ็ง

เสียงแข่งกับเสียงคลื่นกระทบหาดดังครืนๆ ทางด้านล่าง

“ก็เจ้าเด็กเรียนเกรดสี่จุดที่อยู่สองโตะถัดไปตรงนั้นไง” เซลบี พักพืดไปที่เด็กผู้ชายตัวอ้วนสวมเสื้อลายสก๊อต ผู้เพิ่งทำโยเกิร์ต หกรดตำราเล่มหนาเตอะ “พ่อแม่เขาไม่พอใจที่ลูกไม่ได้เรียนหลักสูตร เกียรตินิยม พวกเขาทำเรื่องขอเข้าทุกเทอมแหละ ทั้งยื่นคะแนนเมนซา* โครงการวิทยาศาสตร์ชนะรางวัล รายชื่อผู้ได้รับรางวัลโนเบลคนที่เขา ประทับใจ ทุกอย่างเท่าที่หาได้ และทุกเทอมฟรานเซสกาจะต้องหาข้อ สอบปลอมๆ ที่เขาไม่มีทางผ่านมาสักตัวไว้” เธอแค้นเสียงขึ้นจมูก “อะไรประมาณ ‘เฮ้ บิคเกอร์ ไหนลองแก้รูบิกภายในสามสิบวินาทีซี’” เซลบีเคาะลิ้นกับฟัน “ไอ้เบื่อกนั้นดันเลือกทำได้อีก”

“แต่ถ้านี้เป็นฉากบังหน้า” ลูซธาม รู้สึกเห็นใจบิคเกอร์อยู่นิดๆ “งั้นเป็นฉากบังหน้าสำหรับอะไร”

“สำหรับคนแบบฉันไง ฉันเป็นเนฟิลิม สระเอ น.หนู ฟ.ฟัน สระ อี ล.ลิง สระอี ม.ม้า หมายถึงใครก็ตามที่มีดีเอ็นเอของเทวดาที่อยู่ใน สายเลือด ทั้งพวกที่มีชีวิตเป็นอมตะ ไม่อมตะ หรือครึ่งๆ กลางๆ เรา พยายามเปิดกว้างยอมรับทุกคน”

“แต่รูปเอกพจน์ควรจะเป็น เอ่อ เนฟิล ไม่ใช่เธอ เหมือนที่ เครูบเป็นเอกพจน์ของเครูบิม หรือเซราฟเป็นเอกพจน์ของเซราฟิม”

เซลบีขมวดคิ้ว “ถามจริงๆ เลยนะ เธออยากถูกเรียกว่า เนฟิล หรือไง ฟังดูน่าอายลึนดี ไม่ละ ขอบใจ ฉันเป็นเนฟิลิมนะดีแล้ว ไม่ว่า เธอจะพูดถึงพวกเราก็คนที่ตาม”

---

* คะแนนเมนซา (Mensa score) เป็นคะแนนจากการสอบวัดระดับไอคิว จัดโดย องค์การชื่อ เมนซา อินเตอร์เนชันแนล (Mensa International) ซึ่งเป็นสถาบัน ที่มีขนาดใหญ่และความเป็นมายาวนานที่สุดในการรวบรวมและพัฒนาผู้มีอัจฉริยภาพและสติปัญญาสูง มีสำนักงานใหญ่อยู่ในประเทศอังกฤษ

สรุปว่าเซลบีเป็นเทวทูตประเภทหนึ่ง แปลกนะ เธอไม่ยกมีลักษณะท่าทางเหมือนพวกเขา เซลบีไม่ได้ดงามเหมือนแดเนียล แคมหรือฟรานเชสกา ไม่ได้มีเสน่ห์ดึงดูดแบบโรแลนด์หรือแอเรียนด้วย เธอแค่หยาบคายและซีโมโ

“แสดงว่าที่นี่เป็นเหมือนโรงเรียนเตรียมสำหรับเทวทูต” ลูซว่า “แต่เตรียมสำหรับอะไร แล้วหลังจากนี้พวกเธอจะต้องเรียนต่อในวิทยาลัยเทวทูตด้วยหรือเปล่า”

“นั่นขึ้นอยู่กับว่าโลกต้องการอะไรในช่วงนั้น หลายคนเลื่อนการเรียนต่อออกไปอีกปีเพื่อเข้าร่วมหน่วยอาสาสมัครเนฟิลิม เพื่อจะได้ท่องเที่ยว หาแฟนชาวต่างชาติ และอื่นๆ แต่นั่นเป็นช่วงที่โลกยังค่อนข้างสงบ สำหรับตอนนี้...”

“ตอนนี้เป็นอย่างไง”

“ช่างเถอะ” เซลบีทำท่าเหมือนยังคำพูดบางอย่างเอาไว้ “มันขึ้นอยู่กับว่าเธอเป็นใครนะ ทุกคนที่นี่มีระดับพลังแตกต่างกัน” เธอเล่าต่อเหมือนอ่านใจลูซออก “จะมีมากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับสายตระกูล แต่ในกรณีของเธอ...”

เรื่องนี้ลูซรู้ดี “ฉันได้อยู่ที่นี่เพราะแดเนียล”

เซลบีโยนผ้าเช็ดปากลงบนจานเปล่าของตัวเองแล้วลุกขึ้นยืน “เป็นวิธีแนะนำตัวที่น่าประทับใจมาก ลูซ จะอวดว่าแฟนตัวเองเป็นคนสำคัญละสิ”

คนที่นี่คิดว่าเธอเป็นแบบนี้? ว่าแต่มันเป็น...แบบนี้จริงหรือเปล่า

เซลบีเอื้อมมือมาขโมยคัสต์ทำยไปจากจานของลูซ “ถ้าเธออยากตั้งชมรมคนรักลูซินดา ไพเรธ ฉันมั่นใจว่าเธอหาสมาชิกได้แน่ แต่ไม่ต้องรวมฉันเข้าไปด้วย ตกลงมัย”

“หมายความว่าไง” ลูซียืนขึ้น บางทีเธอกับเซลบีอาจต้องเริ่มต้นกันใหม่อีกหน “ฉันไม่ได้อยากมีชมรม--”

“เห็นมั๊ย ฉันบอกเธอแล้ว” เธอได้ยืมเสียงแหลมแต่ไพเราะเสียงหนึ่งพูด

ปู่บ๊อบเด็กผู้หญิงที่มีผ้าพันคอสีเขียวก็โผล่มายืนตรงหน้าเธอ เธอยิ้มและปลุกเพื่อนสาวอีกคนมาข้างหน้า ลูซิมองเลยพวกเธอไป ทว่าเซลบีจากไปไกลแล้ว นอกจากนี้ถึงตามไปก็อาจไม่มีประโยชน์อะไรอยู่ดี เมื่อได้เห็นใกล้ๆ เด็กผู้หญิงที่มีผ้าพันคอสีเขียวดูค่อนข้างเหมือนซัลมา ฮาเย็ก สมัยสาวๆ เธอมีริมฝีปากอ้อมเต็มและหน้าอกซึ่งอวบอ้อมยิ่งกว่า ส่วนเด็กสาวอีกคน ผู้มีผิวขาวซีด ตาสีน้ำตาล และผมสั้นสีดำก็ดูเหมือนลูซามากทีเดียว

“เดี๋ยวนะ เธอคือลูซินดา ไพรซ์จริงๆ เหรอ” คนผิวขาวถาม เธอมีฟันขาวซีดเล็กซึ่งเธอใช้คาบกับติดเลื่อมขณะที่เธอมีวันปอยผมสีดำเป็นชุดเล็กๆ “เธอคือลูซของแดเนี่ยล เด็กผู้หญิงที่ย้ายมาจากโรงเรียนสุดสยองในอลาบามา--”

“จอร์เจีย” ลูซกล้ายจะพยักหน้า

“นั่นแหละ อู๊ย แคมเป็นยังไงเหรออ ฉันเคยเจอเขาหนหนึ่งในคอนเสิร์ตเดธเมทัล... แนนอน ฉันประหม่าเกินกว่าจะเข้าไปแนะนำตัว แต่ใช้ว่าเธอจะสนใจแคมนี้เนอะ เธอต้องเลือกแดเนี่ยลแนนนอนอยู่แล้ว!” เธอหัวเราะเสียงแหลม “อ้อ ฉันชื่อดอร์วิน ส่วนคนนี่แจสมิน”

“หวัดดี” ลูซกล่าวทักซำๆ นี่เป็นเรื่องใหม่สำหรับเธอ “เอ่อ...”

“ไม่ต้องไปสนใจเธอ ยัยนี้ตี้มกาแพไปสลิปเฮ็ดแก้วเห็นจะได้” แจสมินพูดซำกว่าดอร์วินประมาณสามเท่า “ที่ดอร์วินพยายามจะบอกก็คือ เราตื่นเต้นมากที่ได้เจอเธอ เราสองคนพูดเสมอว่า เรื่องของเธอกับแดเนี่ยลช่างเป็นตำนานรักที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ที่สุดเลยก็ว่าได้”

“ถามจริง” ลูซห้กข้อนี้ว

“เธอพูดเล่นไ้ม่ยั” ดอว์นถามกลับ แต่ลูซยังแอบหวังว่า พวกเขาจะเป็นฝ่ายป้ันเรื่องขึ้นมำอำ “การตายครั้งแล้วครั้งเล่าพวกนั้น? อยำบอกนะวำนั้นไม่ทำให้เธอรู้สึกต้องการเขามากขึ้น ฉันพนันเลยวำต้องใช่! อึย แล้วย้งตอนที่เธอถูกเป็นไฟอีก...” เธอหลับตาพลาวงวำ มือลงบนทอ้ง จากนั้นก็ลูบมือขึ้นไปกำเป็นหมัดตรงหัวใจ “...แม่เคยเล่าเรื่องพวกนี้ให้ฟังสมัยฉันเป็นเด็ก”

ลูซซอ้ก เธอมองไปรอบๆ เทอร์เรซเพื่อดูวำมีใครฟังเรื่องทีพวกเขาเธอกำล้งพูดหรือเปลำ พุดถึงการถูกเป็นไฟ ตอนนีแ้ก้มเธอคงแดงเป็นลูกต้ำลิ่งสุกทีเดียว

เสียงระฆังเหล็กจากหลังค้ำโรงคร้วบอกให้รู้วำ หมดเวลาทานอาหารเช้ำแล้ว ลูซตีใจทีได้เห็นวำทุกคนถูกต้งความสนใจไปย้งเรื่องอื่น อยำงการไปเข้าเรียน

“เธอบอกวำ แม่เธอเคยเล่าเรื่องอะไรนะ” ลูซถามซำๆ “เรื่องของ ฉันกับแดเนียลันนั้เธอ”

“เฉพาะตอนล้ำคั้ญๆ เท่านั้นเอง” ดอว์นบอกพร้อมกั้บลิ้มต้ำ “มันเหมือนอาการร้อ้นวูบวำบหรือเปลำ แบบทีพวกเขาหญิงวัยทองเป็นนะ ไม่ได้หำยความวำเธอจะรู้”

แจสมินตีแซนดอว์นดั่งเผียะ “เธอเอำรักอมตะร้อ้นแรงของลูซไปเทียบกั้บอาการวัยทองได้ย้งง”

“โทษที” ดอว์นหัวเราะคิกคัก “ฉันแค่ประท้บใจนะ ก็เรื่องนี้งนำท้งและโร้แมนติกมำก ฉันละอิจฉำเธอจริงๆ แต่ในทางทีดีนั้!”

“อิจฉำทีฉันต้องตายทุกครั้งที่พยายามจะอยู่กั้บผู้ซำยทีฉันรักนะเธอ” ลูซห่อไหล่ “อันทีจริงนั้ค่อนข้างแย่นะ”

“ยันี้จะไปรู้้อะไร ผู้ซำยคนเดียวทีเธอเคยจูบคือ ไอระ แพรงคั้

ผู้เป็นโรคล่าไล่แปรปรวน” แจสมินชี้ดอร์วินแบบล้อๆ

เมื่อลูซไม่หัวเราะ ดอร์วินกับแจสมินก็กลบเกลื่อนด้วยการหัวเราะ
เจื่อนๆ เหมือนพวกเธอคิดว่า ลูซแค่อยากถ่อมตัว ลูซไม่เคยเป็นฝ่าย
ทำให้ใครต้องหัวเราะแบบนี้มาก่อน

“แม่เธอเล่าว่ายังไงบ้าง” ลูซถาม

“อ้อ ก็เรื่องพื้นฐานทั่วไปนะ สงครามปะทุ ทุกอย่างโกลาหล
อลหม่าน พอสวรรค์ขีดเส้นแบ่ง แดเนียลก็แบบว่า ‘ไม่มีใครจะมาพราก
เราจากกัน’ ซึ่งทำให้ทุกคนโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง แต่แน่นอน นั่นเป็น
ตอนโปรดของฉัน ตอนนั้นพวกเธอเลยต้องมารับโทษทัณฑ์ชั่ววินรันดร์ ให้
ต่างฝ่ายต่างยังต้องการกันและกันสุดหัวใจ แต่ก็ไม่สามารถ...แบบว่า...”

“แต่ในบางชาติพวกเขาก็กินได้นะ” แจสมินแก้คำพูดของดอร์วิน
จากนั้นก็ขยิบตาอย่างมีเลศนัยให้ลูซซึ่งตัวแข็งทื่อกับเรื่องที่ไต่ยิน

“ไม่มีทาง!” ดอร์วินยกมือเบรค “เพราะประเด็นอยู่ที่ลูซจะลุกเป็น
ไฟทันทีถ้าเธอ...” พอเห็นความซื่ออกบนใบหน้าของลูซ ดอร์วินก็ยื่นคอ
“โทษที เธอคงไม่อยากฟังเรื่องพวกนี้”

แจสมินกระแอมแล้วโน้มตัวเข้ามา “พี่สาวฉันเคยเล่าเรื่องชาติ
หนึ่งของเธอให้ฟัง ฉันสาบานเลยว่า--”

“อ้อ!” ดอร์วินคล้องแขนลูซราวกับว่าเรื่องพวกนี้...เรื่อง que ลูซไม่
สามารถเข้าถึง...ทำให้เธอน่าคบหายิ่งขึ้น บ้ากันไปใหญ่แล้ว ลูซรู้สึก
อับอายสุดๆ และต้องยอมรับว่าตื่นเต้นนิดๆ ด้วย แต่ที่แน่ๆ คือ เธอ
ไม่รู้ว่าตรงไหนบ้างที่จริง ทว่าเรื่องหนึ่งที่มั่นใจได้แน่นอนคือ ปุบปับลูซ
ก็กลายเป็น...คนดัง แต่นั่นทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ เธอรู้สึกเหมือนตัวเอง
เป็นหนึ่งในบรรดาสาวสมองกลางนิรนามผู้มักอยู่ข้างๆ ดาราหนุ่มหล่อ
ตามรูปแอบถ่าย

“แยะแล้ว!” แจสมินชี้หน้าพิกาบนโทรศัพท์มือถืออย่างออกท่าออก

ทางเกินเหตุ “เราสายโคตรๆ! ต้องรีบไปเข้าเรียนกันแล้ว”

ลูซเบ้หน้าและฉวยกระเป่าเป้ของตัวเองทันที เธอไม่รู้ว่าต้องเรียนอะไรในคาบแรก ต้องไปติดต่อกี่ไหน หรือควรคิดยังไงกับความกระตือรือร้นของแจสมินกับดอร์น เธอไม่ได้เห็นรอยยิ้มร่าเริงยาวนานคงทนแบบนี้มาตั้งแต่...อืม ตลอดกาลเลยก็ว่าได้

“พวกเธอพอจะรู้หรือเปล่าว่า ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าฉันเรียนอะไรเป็นวิชาแรก ฉันว่าฉันยังไม่ได้ตารางสอนนะ”

“ถามมาได้” ดอร์นว่า “ตามมาเลย พวกเราก็ก็นไปเรียนด้วยกันนี่แหละ ทุกวิชาเลย! จะต้องสนุกแน่ๆ”

สองสาวเดินไปกับลูซโดยประกบเธอคนละข้าง พวกเธอลัดเลาะไปตามไม้ไต้ที่ยังมีคนทานอาหารเช้า แม้ว่า ‘สายโคตรๆ’ แล้ว กระนั้นแจสมินกับดอร์นก็ยังเดินเอื้อระเหยข้ามสนามหญ้าตัดใหม่

ลูซคิดจะถามพวกเธอว่า เซลปีมีปัญหาอะไรกันแน่ ทว่าเธอไม่อยากจะดูเหมือนคนขึ้นินหาตั้งแต่วันแรกที่มาเรียน นอกจากนี้ ถึงพวกเธอจะดูเป็นคนดีและอะไรต่อมิอะไร แต่ใช้ว่าลูซจำเป็นต้องหาเพื่อนใหม่ เธอต้องคอยเตือนตัวเองว่า นี่เป็นแค่เรื่องชั่วคราว

ชั่วคราว แต่ถึงอย่างไรก็ยังงามจับใจ ทั้งสามเดินไปตามทางเดินซึ่งตีโค้งอ้อมโรงครัว มีพุ่มไฮเดรนเยียปลูกไว้ทั้งสองข้างทาง ดอร์นกำลังเล่าอะไรบางอย่างอยู่ ทว่าลูซไม่อาจถอนสายตาดูจากขอบฟ้าที่หักดิ่งกะทันหันลงไปหาท้องน้ำส่องประกายระยิบระยับหลายร้อยฟุตข้างล่างได้ คลื่นซัดสาดทลายสีน้ำตาลแถบสั้นๆ ตรงตีนผาอย่างค่อนข้างเอื่อยเฉื่อยพอๆ กับนักเรียนชอร์โลนที่ทยอยเดินไปเข้าเรียน

“ถึงแล้ว” แจสมินบอก

กระท่อมสองชั้นรูปตัวเอตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่โดดๆ ตรงสุดทางเดิน ด้วยความที่ตั้งซุกซ่อนอยู่กลางป่าเรดวูดอันมืดสลัว หลังคาลาด

ชั้นทรงสามเหลี่ยมของกระท่อมตลอดจนสนามขนาดใหญ่ทางด้านหน้า จึงถูกปกคลุมไปด้วยใบเรดวูดที่ร่วงหล่น มีโต๊ะปิกนิกหลายตัวตั้งอยู่ในสนามหญ้าหย่อมเล็กๆ กระนั้นจุดดึงดูดความสนใจหลักก็ยังคงเป็นกระท่อมหลังนั้น ตัวกระท่อมกว่าครึ่งดูเหมือนทำด้วยกระจก ทั้งหน้าต่าง สีชาบานใหญ่และประตูบานเลื่อน ที่นี้ดูเหมือนตึกประเภทที่แฟรงค์ ลอยด์ ไรท์*เป็นคนออกแบบ นักเรียนหลายคนพักผ่อนอยู่ตรงระเบียงใหญ่บนชั้นสองซึ่งหันหน้าไปทางทะเล อีกหลายคนกำลังขึ้นบันไดคู่ซึ่งวนโค้งขึ้นไปจากทางเดิน

“ขอต้อนรับสู่กระท่อมเนฟิลิม” แจสมินบอก

“นี่คือที่ที่พวกเธอใช้เรียนหนังสือนั่นหรือ” ลูซอ้าปากค้าง ที่นี้เหมือนบ้านพักตากอากาศมากกว่าจะเป็นอาคารเรียน

ดอว์นซึ่งยืนอยู่ข้างลูซกรีดเบาๆ แล้วบิบบิ้วมือเธอแน่น

“อรุณสวัสดิ์ สตีเฟน!” ดอว์นตะโกนข้ามสนามพร้อมกับโบกมือให้ผู้ชายอายุมากกว่าที่ติดบันได เขามีใบหน้าผอมเรียว ใส่แว่นทรงสี่เหลี่ยมและดูทันสมัย และมีผมหยักศกสองสีซึ่งยังคงดกหนา “ฉันชอบชอบเวลาเขาสวมสูทสามชิ้นแบบนั้น” เธอกระซิบบอก

“อรุณสวัสดิ์ สาวๆ” ผู้ชายคนนั้นยิ้มและโบกมือให้พวกเธอ เขามองลูซนานพอจะทำให้เธอเริ่มประหม่านิดๆ แต่รอยยิ้มยังประทับอยู่บนใบหน้าของเขา “อีกเตี้ยไว้ใจกันนะ” เขาว่าก่อนจะขึ้นบันไดไป

“สตีเฟน ฟิลมอร์” แจสมินกระซิบบอกลูซขณะพวกเธอขึ้นบันไดตามหลังเขา “หรือ จ.จ.ง. ย่อมาจาก ‘จิ้งจอกเงิน’ เขาเป็นครูของเรา และใช่ ดอว์นหลงรักเขาหัวปักหัวปำ แม้เขาจะมีแฟนอยู่แล้วก็ตาม ยัยนี่นะ

---

* แฟรงค์ ลอยด์ ไรท์ (Frank Lloyd Wright, 1867 - 1959) เป็นสถาปนิกและมัณฑนากรชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียง งานออกแบบของเขาจะเน้นเรื่องความประสานกลมกลืนระหว่างธรรมชาติกับวิถีชีวิตของมนุษย์

“ไม่มียางอายหรือ”

“แต่ฉันก็รักฟรานเซสกาด้วยนะ” ดอร์นตีแจสมินดังเพียง จากนั้นก็หันมาหาลูซ ดวงตาสีดำของเขามีแววยิ้ม “ฉันพนันเลยว่า เธอเองก็ต้องกรีดคูรั๊กคู่นี้เหมือนกัน”

“เดี๋ยวนะ” ลูซหยุดคิด “สรุปว่าจึงจอกเงินกับฟรานเซสกาเป็นครูเรา? แล้วพวกเธอก็เรียกพวกเขาด้วยชื่อต้น? แถมสองคนนั้นยังเป็นคูรั๊กกัน? ว่าแต่ใครสอนวิชาอะไร”

“เราเรียกคาบเข้าทั้งหมดว่า วิชามนุษยศาสตร์” แจสมินบอก “แต่เรียกว่า เทวศาสตร์ น่าจะเหมาะกว่า แพรงก็กับสติเฟนสอนร่วมกัน นั่นเป็นหนึ่งในข้อตกลงของที่นี่ อะไรทำนองหยินหยางนะ ประมาณว่านักเรียนจะได้...ไม่ฝึกไฝฝายใดฝายหนึ่ง”

ลูซก็ตรึมฝีปาก พวกเธอขึ้นบันไดไปรวมกับคนอื่นๆ บนระเบียง ทุกคนเริ่มทยอยผ่านเข้าไปในประตูกระจกบานเลื่อน “หมายถึงอะไร เทรอ ไอ้ ‘ฝึกไฝ’ ที่ว่านะ”

“แน่ละว่าพวกเขาเป็นเทวทูตที่ถูกขับออกจากสวรรค์เหมือนกัน แต่ก็อยู่กันคนละฝาย เธอเป็นทูตสวรรค์ ส่วนเขาออกไปทางปีศาจ” ดอร์นอธิบายเรียบๆ ราวกับกล่าวถึงความแตกต่างของโยเกิร์ตแช่แข็งแต่ละรส พอเห็นลูซเบิกตาโตเป็นไขห่าน เธอก็เสริมว่า “ใช่ว่าพวกเขาจะสามารถแต่งงานกันหรือทำอะไรทำนองนั้น แต่ถ้าทำได้ มันจะต้องเป็นงานที่เลิศมากแน่ๆ ตอนนั้นพวกเขาแค่อยู่แบบ...ใช้บาปร่วมกันนะ”

“เรากำลังจะเรียนวิชามนุษยศาสตร์กับปีศาจ” ลูซถาม “นั่นไม่ใช่อะไรหรือ”

ดอร์นกับแจสมินมองหน้ากันก่อนจะหัวเราะหึๆ “ไม่เป็นไรไหน นอน” ดอร์นบอก “เธอจะต้องชอบสติเฟนแน่ๆ มาเถอะ เราต้องไปกันแล้ว”

ลูซตามคนอื่นเข้าไปในห้องเรียน มันเป็นห้องกว้าง โต๊ะเรียนตั้งอยู่บนพื้นต่างระดับสามชั้นเตี้ยๆ ซึ่งลดหลั่นลงไปหาโต๊ะยาวสองตัว แสงส่วนใหญ่เข้ามาทางช่องรับแสงบนเพดาน แสงตามธรรมชาติและเพดานสูงโปร่งช่วยให้ห้องดูใหญ่กว่าความเป็นจริง ลมทะเลซึ่งผ่านเข้ามาทางประตูที่เปิดอยู่ทำให้อากาศสดชื่นปลอดโปร่ง ที่นี้ต่างจากซอร์ดแอนด์ครอสราฟฟ้ากับเหว ลูซคิดว่าเธอคงชอบซอร์โไลน์แน่ๆ ถ้าไม่คิดว่าคนที่ทำให้เธอต้องมาอยู่ที่นี่ คนที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเธอ ไม่ได้อยู่ที่นี้ด้วย เธออยากรู้ว่า แต่เนี่ยลจะคิดถึงเธอหรือเปล่า เขาจะคิดถึงเธอเหมือนที่เธอคิดถึงเขาบ้างไหม

ลูซเลือกที่นั่งริมหน้าต่าง อยู่ระหว่างแจลมินกับเด็กหนุ่มหน้าตาดีสไตร์ลหนุ่มข้างบ้านคนหนึ่ง เขาสวมเสื้อกันหนาวสีกรมท่ากับกางเกงยีนส์ตัดขาสั้นและหมวกที่มด็อดเจอร์ส เด็กผู้หญิงสองสามคนยืนจับกลุ่มอยู่หน้าห้องน้ำ หนึ่งในนั้นมีผมหยิกและสวมแว่นกรอบสีเหลี่ยมสีม่วง เมื่อลูซเห็นหน้าด้านข้างของเด็กผู้หญิงคนนั้น เธอแทบกระโจนออกจากโต๊ะ

เพนนี

แต่พอเด็กคนนั้นหันหน้ามา ลูซก็เห็นว่าหน้าเธอเป็นเหลี่ยมเป็นมุมกว่า ซุดคับกว่า และเสียงหัวเราะก็ดังกว่านิดหน่อย ลูซเกือบรู้สึกเหมือนว่าหัวใจเธอเหี่ยวแฟบลง ไม่มีทางใช่เพนนีอยู่แล้ว เรื่องนั้นเป็นไปไม่ได้ ไม่มีทางเป็นไปได้

ลูซรู้สึกว่าคุณอื่นชำเลื่องมองเธอ ที่มองมาตรงๆ เลยกก็มี คนเดียวที่ไม่ทำอะไรแบบนั้นคือเซลบี ซึ่งพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้มาทางลูซ ห้องเรียนไม่ได้มีขนาดใหญ่มาก ในห้องมีเพียงโต๊ะยี่สิบตัวบนพื้นเล่นระดับหันเข้าหาโต๊ะมะฮอกกานียาวสองตัวที่หน้าห้อง ข้างหลังโต๊ะเป็นกระดานไวท์บอร์ดสองอัน มีตู้หนังสือสองตู้อยู่ด้านละข้างของ

ห้อง นอกจากนั้นยังมีถังขยะสองใบ โคมไฟตั้งโต๊ะสองตัว แล็บที่อปสองเครื่อง โดยต่างก็ตั้งอยู่โต๊ะละเครื่อง และครูสองคน นั่นคือสตีเฟนกับฟรานเชสกาซึ่งยืนซุบซิบกันอยู่หน้าห้อง

โดยที่ลูซคาดไม่ถึง ปุบปับทั้งคู่ก็หันมามองเธอ ก่อนจะเอียงเงี่ยงไปยังโต๊ะคนละตัว ฟรานเชสกาขึ้นไปนั่งบนโต๊ะตัวหนึ่ง ขาข้างหนึ่งซุกไว้ใต้ตัว ในขณะที่รองเท้าส้นสูงของขาอีกข้างเหยียดระพื้นไม้ สตีเฟนยืนพิงโต๊ะอีกตัว เปิดแฟ้มปกหนังสือเลือดหมูและคาบปากกาไว้ในปาก สำหรับคนมีอายุ เขาถือว่าหล่อมากจริงๆ ลูซเกือบนี้ก็อยากให้เขาไม่ได้มีหน้าตาดีเช่นนี้ เขาทำให้เธอนึกถึงแคมและเสน่ห์เกินต้านทานของพวกเขาปีศาจ

เธอรอให้คนอื่น ๆ เอาหนังสือเรียนซึ่งเธอยังไม่มีออกมาแล้ว ตรงเข้าสู่บทเรียนที่ต้องอ่านมาล่วงหน้า จากนั้นเธอจะได้ยอมจำนนต่อความรู้สึกสับสนและแค้นกลางวันถึงแดเนียลไปตามเรื่องตามราว

ทว่าเรื่องเหล่านั้นไม่เกิดขึ้น และคนส่วนใหญ่ยังแอบชำเลืองมองเธออยู่

“ถึงตอนนี้ พวกเธอทุกคนคงเห็นแล้วว่าเรามีเพื่อนใหม่” เสียงของฟรานเชสกาทุ้มต่ำและหวานปานน้ำผึ้ง เหมือนเสียงของนักร้องเพลงแจ๊ซ

สตีเฟนยิ้ม เผยให้เห็นฟันขาวเป็นประกายแวบหนึ่ง “บอกเราหน่อย ลูซ ถึงตอนนี้เธอดูดีอย่างไรกับซอร์โลนบ้าง”

ลูซเริ่มหน้าซีดขณะที่พวกนักเรียนเริ่มขยับโต๊ะลากไปกับพื้นดังครี๊ดคราด ทุกคนหันมามองเธอตรงๆ จากที่นั่งของตนเอง

เธอรู้สึกหัวใจเต้นรัวและเหงื่อออกเต็มฝ่ามือ ลูซพยายามทำตัวลึบอยู่ที่โต๊ะ ในใจภาวนาขอให้ตัวเองเป็นเพียงเด็กธรรมดา เรียนอยู่ในโรงเรียนธรรมดาที่ธันเดอร์โบลท์ รัฐจอร์เจียอันแสนธรรมดา มี

อยู่หลายครั้งในช่วงสองสามวันนี้ที่เธอนึกอยากให้ตัวเองไม่เคยเห็นเงาหรือเข้าไปพัวพันกับปัญหาซึ่งทำให้เพื่อนรักของเธอต้องตาย และไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวกับแคมหรือทำให้แดเนียลอยู่ใกล้เธอไม่ได้ แต่ความวิตกกังวลเหล่านั้นจะยุติทันทีเมื่อเธอคิดได้ว่า เธอจะมีชีวิตปกติโดยมีแดเนียลไปด้วยได้ยังไง แดเนียลนะห่างไกลจากชีวิตธรรมดาเสียแล้ว เรื่องนั้นเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว เพราะอย่างนี้เธอถึงได้ยอมอดทน

“หนูว่าหนูยังอยู่ในช่วงทำความเข้าใจจักรวอร์โลนนะค่ะ” เสียงที่สั้นโดยไม่ได้ตั้งใจของเธอสะท้อนเพดานลาดเอียงกลับมา “แต่จนถึงตอนนี้ทุกอย่างก็ดูจะดีหมดนะค่ะ”

สติเฟินหัวเราะ “คือจี้ พอดีฉันกับฟรานเซสกาคิดว่า เราน่าจะช่วยให้เธอคุ้นเคยกับที่นี่ไวๆ ดังนั้นวันนี้เราจึงจะเปลี่ยนจากการรายงานหน้าชั้นทุกเช้าวันอังคาร--”

จากอีกด้านของห้อง เซลบีร้องลั่น “เยี่ยม!” ลูซเพิ่งเห็นว่าบนโต๊ะของเพื่อนร่วมห้องเธอมีกระดาษทวนความจำปีหนึ่งวางอยู่ และตรงเท้าของเธอก็มีโปสเตอร์แผ่นใหญ่ซึ่งมีข้อความว่า **ฤดูผีปีศาจก็ไม่ได้เลวร้ายเท่าไร** สรุปว่าลูซช่วยให้เซลบีไม่ต้องออกไปรายงานหน้าชั้น นั่นน่าจะเพิ่มคะแนนในฐานะเพื่อนร่วมห้องพักให้เธอได้บ้าง

“ที่สติเฟินหมายถึงคือ” ฟรานเซสกาเสริม “เราจะเล่นเกมกันจะเกมละลายพฤติกรรม” ฟรานเซสกาไกลตัวลงจากโต๊ะและเดินวนไปรอบห้อง สันรองเท้าของเธอกระทบพื้นดังตึกๆ ขณะเธอแจกกระดาษให้นักเรียนคนละแผ่น

ลูซหวังว่าจะได้ยินการประสานเสียงคราง ซึ่งถ้อยคำเหล่านั้นมักดังกระหึ่มขึ้นมาในห้องอันเต็มไปด้วยเด็กวัยรุ่น ทว่าเด็กกลุ่มนี้ท่าทางจะว่านอนสอนง่ายและมีความเป็นผู้ใหญ่สูง เพราะพวกเขาทำตามอย่างหน้าตาเฉย

ตอนวางกระดาษลงบนโต๊ะของลูซ ฟรานเซสกาทูตว่า “นี่น่าจะช่วยให้เธอเห็นภาพรวมว่า เพื่อนร่วมชั้นของเธอเป็นใคร และอะไรคือจุดมุ่งหมายที่พวกเราพยายามจะไปให้ถึงในชั้นเรียนนี้”

ลูซมองดูกระดาษ มันถูกตีเส้นแบ่งเป็นตารางสี่สิบช่อง แต่ละช่องมีข้อความหนึ่งข้อความ เธอเคยเล่นเกมนี้มาก่อนแล้ว ครั้งแรกที่ค่ายฤดูร้อนทางตะวันตกของจอร์เจียตอนเป็นเด็ก และอีกสองสามหนในชั้นเรียนที่โดเวอร์ เป้าหมายคือ เราต้องไปรอบห้องเพื่อหาชื่อเพื่อนร่วมชั้นมาใส่ให้ตรงกับข้อความในแต่ละช่อง โดยรวมแล้วเธอรู้สึกโล่งใจ เพราะมีเกมสานสัมพันธ์อีกมากมายที่น้อยกว่านี้ แต่พอได้อ่านวลีพวกนั้นดีๆ โดยคาดว่าจะเจอเรื่องทั่วไปอย่าง ‘เลี้ยงเต่า’ หรือ ‘อยากลองโดดรัมแบบดิงพสุธา’ เธอกลับอึ้งไปนิดที่ได้เห็นอะไรอย่าง ‘พูดได้มากกว่าสิบแปดภาษา’ หรือ ‘เคยไปเยือนนอกโลก’

เรื่องที่เขาเป็นเพียงคนเดียวในชั้นที่ไม่ใช่เนฟิลิมคงโผล่มาประจัน เธอให้เป็นที่อับอาย ลูซนึกถึงบริการชื้อตั๋วผู้เสิร์ฟอาหารเข้าให้เธอกับเชลบี บางทีลูซอาจเหมาะจะอยู่กับเด็กพวกนั้นมากกว่า บิคเกอร์ เบรดีไม่รู้ด้วยซ้ำว่า เขาไซคิตีขนาดไหน

“ถ้าไม่มีใครมีคำถาม” สตีเฟนพูดจากหน้าห้อง “งั้นเราก็ตริเริ่มกันเลย”

“ออกไปข้างนอกได้ ขอให้สนุกจ๊ะ” ฟรานเซสกาสเสริม “ใช้เวลาได้ตามสบาย”

ลูซตามนักเรียนคนอื่นออกไปตรงระเบียง ขณะที่พวกเขาเดินไปหาราวกัน แจสมินก็ชะงักหน้าข้ามไหล่ลูซมา พร้อมกับใช้นิ้วชี้หาเล็บเป็นสี่เหลี่ยมสี่ตารางช่องหนึ่ง “ฉันมีญาติที่เป็นครูบเต็มตัว” เธอว่า “ลุงคาร์ลอสจอมบ๊อง”

ลูซพยักหน้าราวกับเข้าใจว่านั่นหมายความว่าอย่างไร แล้วจึงใส่

ชื่อของแจสมินลงไป

“อู๋ย ส่วนฉันลอยได้” ดอร์นบอกอย่างจริงจัง พลังซึ่มุมนบ้นซ้ายบนกระดาดของลูช “แต่ไม่ได้ลอยได้ตลอดร้อยเปอร์เซ็นต์นะ ส่วนใหญ่จะเป็นช่วงหลังตีหมกแพ”

“ว้าว” ลูชพยายามไม่จ้องหน้าเธอ ดอร์นไม่ได้ทำท่าเหมือนพูดเล่น เธอลอยได้จริงๆ เเธอเนี่ย

โดยพยายามไม่แสดงความรู้สึกต่ำต้อยด้อยค่าซึ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ออกไป ลูชกวาดสายตาไปทั่วกระดาดเพื่อหาบางอย่างหรืออะไรก็ตามที่เธอพอจะรู้จัก

เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียกแอนเนนน์เซอร์ส

เงาพวกนั้น แดเนี่ยลบอกชื่อจริงๆ ของพวกมันให้เธอรู้ในคืนสุดท้ายที่ซอร์ดแอนด์ครอส แม้เธอจะไม่เคย ‘เรียก’ พวกมันมาจริงๆ เพราะพวกมันมักโผล่มาเองเสมอ แต่ลูชเคยมีประสบการณ์มาบ้างแน่นอน

“เธอใส่ชื่อฉันในช่องนั้นได้” เธอซึ่มุมนบ้นซ้ายของกระดาด แจสมินกับดอร์นมองเธออึ้งๆ แต่ไม่ได้ทำท่าว่าไม่เชื่อ ก่อนจะแยกย้ายไปหาชื่ออื่นมาเติมในช่องว่าง หัวใจลูชเต้นซาลงอีกนิด บางทีนี้อาจไม่แยเท่าไรนัก

ลักพักต่อมา เธอได้พบลิธ สาวเนฟิลิมผมแดงสุดเหี้ยบผู้เป็นหนึ่งในแฝดสาม (“เธอสามารถแยกพวกเราได้จากทางที่งอกออกมาตรงกันกับ” เธออธิบาย “ของฉันจะงอ”) โอลิเวอร์ เด็กผู้ชายอ้วนเตี้ยเสียงทุ้มผู้เคยไปเยือนนอกโลกตอนปิดเทอมฤดูร้อนปีก่อน (“ไม่เห็นมีอะไรน่าสนใจเลย”) และแจ๊คผู้รู้สึกเหมือนเกือบอ่านใจคนอื่นออก และคิดว่าลูชน่าจะใส่ชื่อเขาลงในช่องนั้นได้ (“ฉันสัมผัสได้ว่า เธอไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนั้น ถูกมั้ย” เขาทำมือเป็นรูปปิ่นพาลางเตาะลั่นตัวเอง) เธอยัง

เหลืออีกสามช่องตอนที่เซลบีกระชากกระดาษไปจากมือของเธอ

“ฉันทำได้ทั้งสองอย่าง” เธอบอกพร้อมกับชี้ช่องสองช่อง “เธออยากให้ฉันใส่ชื่อลงในช่องไหน”

พูดได้มากกว่าสิบแปดภาษา หรือ เคยเห็นอดีตชาติ

“เดี๋ยวนะ” ลูซกระซิบ “เธอเคย...เธอมองเห็นชีวิตในชาติก่อนได้งั้นหรือ”

เซลบียกคิ้วให้ลูซทีหนึ่งแล้วตัวตลายนั่นในช่องนั้น พร้อมทั้งเติมชื่อในช่อง ‘สิบแปดภาษา’ เพื่อให้ด้วย ลูซมองดูกระดาษแผ่นนั้น พยายามคิดถึงชีวิตในชาติก่อนๆ ซึ่งเธออยากรู้ใจจะขาดทว่าไม่สามารถทำได้ เธอประเมินเซลบีต่ำไป

แต่เพื่อนร่วมห้องของเธอไปจากตรงนั้นแล้ว ที่เข้ามายืนแทนที่เซลบีคือ เด็กหนุ่มคนที่นั่งถัดจากเธอในห้องเรียน เขาสูงกว่าลูซครึ่งฟุต เหนาะๆ มีรอยยิ้มสดใสเป็นมิตร จมูกตกกระประปรายและดวงตาสีฟ้ากระจ่าง มีบางอย่างเกี่ยวกับตัวเขาซึ่งแม้แต่ตอนกัดปากกาก็ยังดู...หนักแน่น ลูซรู้ว่ามันเป็นคำที่แปลกที่จะใช้บรรยายถึงคนซึ่งเธอไม่เคยพุดด้วย แต่เธอห้ามตัวเองไม่ได้จริงๆ

“โอ้ ขอบคุณพระเจ้า” เขาหัวเราะแล้วตบหน้าผากตัวเอง “อย่างเดียวที่ฉันทำได้คืออันที่เธอเหลืออยู่พอดี”

“สามารถสร้างร่างจำลองของตัวเองหรือคนอื่น?” ลูซอ่านซ้ำๆ

เขาเอียงคอไปมาแล้วเขียนชื่อตัวเองลงในช่องนั้น ไมล์ส พิซเซอร์ “ฉันมั่นใจว่า นี่จะต้องเป็นเรื่องน่าทึ่งมากสำหรับคนแบบเธอ”

“เอ่อ ก็ใช่” ลูซหมุนตัวไปทางอื่น คนแบบเธอ ผู้ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาหมายถึงอะไร

“เฮ้ เดี่ยวสิ จะไปไหน” เขาดึงแขนเสื้อเธอไว้ “โอ๊ะโอ เธอไม่รู้สินะว่า เมื่อกี้ฉันประชดตัวเอง” พอเธอสั่นหัว ไมล์สก็ทำหน้าจ้อๆ

“ฉันหมายถึง ถ้าเทียบกับคนอื่นๆ ในห้อง ฉันน่าจะอยู่ปลายแถวโน้นเลย นอกจากตัวฉันเองแล้ว คนเดียวที่ฉันสามารถสร้างร่างจำลองได้คือแม่ฉัน ฉันเคยทำให้พ่อสติแตกไปประมาณสิบวินาที แต่สุดท้ายมันก็เลือนหายไป”

“เดี๋ยวก่อน” ลูซกะพริบตาปริบๆ ขณะมองไมล์ส “เธอสร้างร่างจำลองของแม่ได้ตั้งไหนหรือ”

“โดยบังเอิญนะ พวกเขาบอกว่า มันจะง่ายกว่าถ้าเป็นคนที่เราแบบว่า...รัก” เขาเขินจนโหนกแก้มเป็นสีแดงเรื่อ “ที่นี้เธอคงคิดว่าฉันเป็นพวกลูกแหง่ติดแม่ละสิ ฉันแค่จะบอกว่า พลังของฉันจบตรงที่ ‘ง่าย’ นี้แหละ ในขณะที่เธอ...เธอคือลูซินดา ไพรซ์ ผู้โด่งดัง” เขาทำท่าสะบัดนิ้วประกอบแบบแมนๆ

“ฉันอยากให้ทุกคนหยุดพูดแบบนั้นเสียที” เธอแหวดใส่ ก่อนจะถอนหายใจกับความหยาบคายของตัวเอง เธอพึ่งร่างกับราวระเบียงและมองลงไปยังทะเล เธอแค่หงุดหงิดที่ตัวเองไม่เข้าใจคำใบ้เกี่ยวกับตัวเธอ ซึ่งดูเหมือนทุกคนที่นี่จะรู้ดียิ่งกว่าตัวเธอเสียอีก เธอไม่ได้ตั้งใจจะระเบิดอารมณ์ใส่เขา “โหะหี มันก็แค่...ฉันนึกว่า ฉันเป็นคนคนเดียวที่ไม่ม่มีอะไรไปสู้คนอื่นเขา เป็นไงมาไงเธอถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ”

“อ้อ ฉันเป็นพวกที่คนอื่นเขาเรียกว่า ‘พวกสายเลือดเจือจาง’” เขาบอกพร้อมก้มบังหน้าเป็นเครื่องหมายคำพูด “แม่ฉันสืบเชื้อสายมาจากเวททูต นัยยอนไปหลายรุ่นโน้น แต่ญาติที่เหลือของฉันเป็นมนุษย์ธรรมดา พลังของฉันมีน้อยจนน่าอาย ฉันเข้าที่นี่ได้เพราะพ่อแม่ฉันบริจาค เอ้อ ระเบียงที่เธอยืนอยู่”

“โห”

“มันไม่น่าประทับใจนักหรอก ครอบครัวยุคฉันหมกมุ่นกับการส่งฉันมาเรียนที่ซอร์โหล์ เธอน่าจะลองมาฟังเวลาพวกเขากดดันให้ฉัน

จีบ ‘สาวเนฟิลิมดีๆ สักคน’ ลูซหัวเราะ ซึ่งเป็นการหัวเราะจริงๆ ครั้งแรกในรอบหลายวันนี้ ไมล์สกลอกตาอย่างสบายๆ “เอ้อ ฉันเห็นเธอทานมื่อเข้ากับเซลบี เซลบีเป็นเพื่อนร่วมห้องของเธอเหรอ”

ลูซพยักหน้า “แล้วเธอยังเป็นสาวเนฟิลิมนิสัยดีด้วย” เธอแซว

“อืม ฉันรู้ว่าเซลบีออกจะ เอ่อ...” ไมล์สทำเสียงซู่ฟ่อ จากนั้นก็กางมือข้างหนึ่งเป็นกรงเล็บเหมือนจะข่วน ซึ่งทำให้ลูซหัวเราะท้องคัดท้องแข็งอีกครั้ง “คือจ้ะ ฉันอาจไม่ใช่นักเรียนดีเด่น แต่ฉันก็อยู่ที่นั่นมาพักหนึ่งแล้ว และฉันยังคิดว่าที่นี่ค่อนข้างพิลึกอยู่บ่อยๆ ถ้าเธออยากทานมื่อเข้าแบบคนธรรมดาหรืออะไรทำนองนั้น...”

ลูซพยักหน้าหงิกหงัก *ธรรมดา* ช่างเป็นคำที่ไพเราะต่อมนุษยย์ของเธอเสียจริง

“จั้น...พรงนี้เลยเป็นไง” ไมล์สถาม

“เฮาลี”

ไมล์สยิ้มและโบกมือลา ลูซเพิ่งรู้ว่าพวกคนอื่นกลับเข้าห้องกันไปหมดแล้ว นับเป็นครั้งแรกในเช้านี้ที่เธอได้อยู่ตามลำพัง เธอมองดูกระดาดในมือ ไม่แน่ใจว่าควรรู้สึกยังไงกับเด็กที่ซอร์โลน เธอนึกถึงแดเนียลซึ่งคงจะอธิบายเรื่องนี้กับเธอได้ ถ้าไม่คิดว่าเขาไม่ได้... ว่าแต่เขาอยู่ที่ไหน เธอไม่รู้ด้วยซ้ำ

ที่แน่ๆ คือไกลเกินไป

เธอยกนิ้วแตะริมฝีปาก หวนนึกถึงจูบสุดท้ายของพวกเขา ความรู้สึกยามถูกปิกของเขาโอบกอด เธอรู้สึกเหน็บหนาวเมื่อไม่มีเขา แม้แต่ในดินแดนอันเต็มไปด้วยแสงแดดอย่างแคลิฟอร์เนีย ทว่าเธอเข้าเรียนที่นี่ได้ก็เพราะเขา ได้ร่วมชั้นเรียนกับเทวดาหรืออะไรก็ตามที่พวกเขาเป็น รวมถึงชื่อเสียงแปลกๆ ที่เธอเพิ่งได้มา ทั้งหมดเป็นเพราะเขา ทั้งนั้น กระนั้นมันก็ชวนให้รู้สึกดีพิลึกที่เธอเชื่อมโยงกับแดเนียลอย่าง

แยกไม่ออก

แค่รองจนกว่าเขาจะมารับเธอ นั่นเป็นเรื่องเดียวที่เธอสามารถยึด
เหนี่ยวเพื่อสร้างกำลังใจให้ตัวเอง

